

Prof. Herbert Jantzen

KUTSAL RUH'UN ÖĞRETİSİ

Prof. Herbert Jantzen

KUTSAL RUH'UN ÖĞRETİSİ

(Kutsal Yazıların temel öğretisi)

TD Yayınları

İsteme adresi:

Tümib e.V.
Postfach 1141
76352 Weingarten

ÖNSÖZ

Bizim Mesih İsa ile bir olma - özdeşleşme öğretisi, inancımızın önemli bir ilkesidir. Buradaki 'bağlantı' şudur: Tanrı bizdedir ve biz Tanrı'dayız! Bu bağlantı Kutsal Ruh aracılığıyla oluşuyor. Kutsal Ruh içimizde, biz de Kutsal Ruh'ta olduğumuzda üçlülük birbirinden ayrılmıyor; tersine Tanrı'nın bütünüyle (Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'la) birlikte oluyoruz ve bu bizim kurtuluşumuzdur!

Prof. H. Jantzen

"Kutsal Ruh'un Öğretisi" kitabını Tümib olarak dilimize kazandırdığımızdan dolayı Rabbe şükrediyoruz!

Bize bu kitabı Türkçe'ye çevirmemize izin veren değerli hocamız Profesör H. Jantzen'e teşekkür ediyoruz. Bu öğreti kitabının çevrilişi bir tim çalışmasıdır.

Tümib (Türk Mesih İnancılıları) Birliği 1980 yılında kuruldu. Amacı Tanrı Sözü'nü - Müjdeyi insanlara ulaştırmak, bunun yanında da Mesih inancılıların yararlanmaları için sağlıklı Kutsal Kitap öğretisini paylaşmaktır. Tümib ayrıca Mesih inancılıları için bir öğreti dergisi olan "Tanrı'ya Doğru" dergisini de çıkarmaktadır. Bu dergiyi de kitaptaki adresten temin edebilirsiniz.

Duamız, bu kitabın Tanrı Sözü'nü sağlıklı ve doğru bir şekilde anlamamıza yardım etmesi, eğitmesi ve bereketlemesidir.

A.Yazar

Bölüm 1

KUTSAL RUH'UN YAPISI

A. Kutsal Ruh Bir Kişidir

1. Kişi nedir?

Bir kişiden söz ettiğimiz zaman, kendine özgü kişiliği olan bir varlıktan söz etmiş oluruz. Normal olarak buna, özgüven, mantıklı düşünme yeteneği –hayvanları aşacak ölçülerde – hissetme yeteneği ve karar verme yeteneği aittir. Bu anlamda Kutsal Ruh bir kişidir.

Bir kişinin fiziksel bir yapısı olması gerekmez. Lazar ve zengin adam öbür dünyada halen birer kişidir. Hatta melekler ve Tanrı birer kişidir.

2. Bizleri Kutsal Ruh'tan kişi olarak söz etmeye iten etken nedir?

a. *Biz bunu yapıyoruz çünkü Rabbimiz İsa'nın kendisi Kutsal Ruh'tan bu şekilde söz etti*

İsa Mesih Kutsal Ruh'u, başka birinin işini üstlenen bir sözcü, savunucu olarak adlandırdı. O, bir mahkeme önündeki avukat ya da yaşamda rastlanan herhangi bir sözcü, savunucu olabilir.

Kutsal Ruh bu dünyada Tanrı'nın işlerini üstlenir. O, inancılılar topluluğunun işlerini de üstleniyor. İsa Mesih Kutsal Ruh'tan Sözcü, Savunucu olarak söz etmekle O'nun kişi olduğunu ön sıraya koydu.

İsa'nın başka bir nedeni daha vardır. Yuhanna 16:13-14'te Kutsal Ruh'tan çarpıcı bir şekilde söz eder. Grekçede ruh sözcüğünün anlamı nesnelidir. Burada ruhtan söz edildiğinde nesnel olduğu

anlaşılır. Bu bağlamda İsa Mesih 'O' zamirini kullanır; yani İsa Mesih, 'Ruh'u bir kişi olarak tanıtır: "O – Gerçek Ruh – gelince sizi tüm gerçeğe yöneltecektir!"

Altı çizilerek bir kişiden söz edildiği belirtiliyor, çünkü ruh için kullanılan sözcük "nefes" ya da "rüzgar" anlamına da geliyor. Burada İsa Mesih açık bir şekilde, sözü edilen Kutsal Ruh'un sadece nesnel bir güç olmadığını belirtiyor.

b. Kutsal Ruh'a, bir kişiye davranıldığı gibi davranılabilir

Kutsal Ruh'a yalan söylenebilir (H.İ.5:3-4).

Bir kişiye yapıldığı gibi Kutsal Ruh'a hakaret ve küfür edilebilir (Matta 12:31).

c. Kutsal Ruh bir kişi gibi davranır

O bunu kendi düşüncesinde yapar. Tanrı Sözü, Kutsal Ruh'un düşünen bir varlık olduğunu gösteriyor. O, düşüncelerinde, Tanrı'nın varlığını tanıyor. "Ruh her şeyi, Tanrı'nın düşüncelerini bile araştırır" (1.Kor.2:10-11). O bizim düşüncelerimizi tanımlayabilir. Yani bizlerle düşüncemizde özdeşleşir. "Yürekleri araştıran Tanrı, Ruh'un düşüncesini bilir. Çünkü Ruh kutsal yaşamlar yararına, Tanrı istemi uyarınca yakarmaktadır" (Rom.8:27). Bazen düşüncelerimizde zor bir durum içerisine düşeriz; ama Kutsal Ruh ileriye bilir, bize yardım eder ve yol gösterir.

O'nun duygularından da bir kişi olduğu açıkça belli olur. O sevgidir ve O'nun sevme yeteneği vardır (Rom.5:5; 15:30). Kutsal Ruh üzülebilir (Efes.4:30). Grekçede bu sözün anlamı oldukça güçlüdür. Kutsal Ruh'u üzme, O'na hakaret olarak da anlaşılabilir. O duygularında "yaralanabilir."

B. Kutsal Ruh Tanrı'dır

Kutsal Ruh'un Tanrı olduğunu nasıl anlayabiliriz?

1. Kutsal Ruh, Baba Tanrı ve Oğul'la bir tutulur

Birkaç yerde her üçünden (üçlülükten) aynı düzeyde söz ediliyor: Matta 28:19; 1.Korintoslular 12:4-6 (Ayet 4: Kutsal Ruh, ayet 5: Mesih İsa, ayet 6: Tanrı) 2.Korintoslular 13:13; Efesoslular 4:4-6 vb.

2. Kutsal Ruh'a tanrısal adlar verildi

İlkin "Rab" adı. Eski Antlaşma'daki bir karşılaştırma buna yardımcı olur. Habercilerin İşleri 28:25-27'de söylenen, Yeşaya 6:8-10'daki aynı metin, Rab Tanrı'ya mal edilir.

2.Korintoslular 3:16-18 yine Kutsal Ruh'tan "Rab Tanrı" olarak söz eder. Burası Çıkış 34:34 ile ilişkilidir.

Galatyalılar 4:29 da Tekvin 21:1-2 ile bağlantılıdır. Kutsal Ruh sadece "Rab" olarak değil, doğrudan doğruya "Tanrı" olarak adlandırılır. (Luka 1:35; Matta 1:18-20 ile karşılaştır.) Habercilerin İşleri 5:3-4'te Kutsal Ruh ve Tanrı yer değiştirilerek kullanılıyor.

3. Kutsal Ruh'un Tanrısal nitelikleri vardır.

- Tanrısal sürekliliği vardır (İbr.9:14).
- Her yerde hazırdir (Mez.139:7-10).
- Her şeyi bilir (Yu.16:8,12,13).

Burada İsa Mesih'in Kutsal Ruh'u göndereceği yazılıdır. *"O gelince dünyayı günaha, doğruluğa ve yargıya ilişkin eleştirecektir."* Kutsal Ruh dünyada her şeyden ve herkesten haberdardır; yeryüzünde olan her kişinin ne yaptığını tam olarak biliyor. İşte bu her şeyi bilmektir!

2.Petros 1:21: *"Çünkü peygamberlik sözü hiçbir zaman insanın isteği ile ortaya çıkmamıştır. Tersine Kutsal Ruh tarafından yönetilen insanlar Tanrı'dan konuşmuştur."*

- Her şeye gücü yetendir. Dünyanın yaratılışında bu belli oluyor. Yaratılıştta Kutsal Ruh da vardı. *"Tanrı'nın Ruhunu beni yarattı"* (Eyub 33:4) diyor Eyub.

Romalıları 1:4'te İsa Mesih'in ölümden dirilişi Kutsal Ruh'a mal edilir. Bizim *yeni yaratılışımız, yeniden doğuşumuz*, Kutsal Ruh aracılığıyla gerçekleştiği belirtilir. Tanrı'nın mutlak gücünün burada işlemde olduğu açıkça görülür (Yu.3:3-8; Titus 3:5).

C. Kutsal Ruh Kutsal Yazı'da Adlar ve Simgelerle Gösterilir

1. Kutsal Ruh'un adları

Kutsal Ruh'a ilişkin söylenen adların başında en çok sade bir şekilde *"Ruh"* gelmektedir. Bazı yerlerde *"Kutsal Ruh"* ya da *"Tanrı'nın Ruhunu, İsa Mesih'in Ruhunu"* olarak tanımlanıyor. O'nu Tanrı'nın Ruhunu olarak tanımlayan değişik adlar da vardır.

Kutsal Ruh'un özelliklerini Kendi adları aracılığıyla öğrenmek çok güzel bir Kutsal Kitap çalışmasıdır. Örneğin, 2. Timoteos 1:7'de Kutsal Ruh'un, 'güç, sevgi, ağırbaşlılık - özdenetim Ruhunu' olduğu belirtilir. Bu ayette Kutsal Ruh'un üç özelliği bir anda görülür. O'nun özellikleri Yeşaya 11'inci bölümün başında bir liste olarak verilmiştir ve paralel ayetlerle kolaylıkla tümünü bir araya getirebiliriz.

2. Kutsal Ruh simgelerle gösterilir

a. Su

Eski Antlaşma'da Kutsal Ruh suya, yağmura benzetilir; örneğin Yeşaya 32:15; 44:3. Yeni Antlaşma'da da bu su resmi kullanılır! Yuhanna 7:37-39'da İsa şöyle der: *"Susayan bana gelsin."* Burada Yuhanna, su sözüyle Kutsal Ruh'a değindiğini söylemektedir.

1.Korintoslular 12'de su resminin iki değişik şeklini görüyoruz. Ayet 13'te Ruh'ta vaftizden söz edilirken Ruh'tan içmekten de söz edilmektedir. Kişi ondan içirilir. Böylelikle O'nun içimizde olduğu ve aynı zamanda bizi çevrelediği anlaşılır.

b. Hava Akımı

Hava akımının değişik şekilleri vardır. İnsan olarak soluğa, nefese sahibiz. Çevremizde hava akımı rüzgar olarak da kendisini belli eder. İbranice ve Grekçe'de 'Ruh' sözcüğü kullanıldığı zaman, her iki anlamda da kullanılabilir. Böylelikle ruhun soluğa, nefese ya da rüzgara benzetildiği açıklanır. Eski Antlaşma'da buna ilişkin klasik bir parça, Hezekiel 37:9-14'tür.

Yuhanna 3.bölümde İsa Mesih, Ruh'u bir rüzgara benzetiyor. Hezekiel 13:14'te rüzgar yıkıcı etkisiyle gösteriliyor. Kutsal Ruh hem yaşatabilir hem de yıkabilir.

c. Ateş

Yeşaya 4:4-5. Olasılıkla Habercilerin İşleri 2:3.

Vahiy 4:2,3,5'de Kutsal Ruh yedi meşaleye ya da lambaya benzetilir. Büyük olasılıkla burada lamba Rabbin Toplanma Çadırı'ndaki yedi kollu şamdana benzetilmektedir. Bu nedene dayanarak Kutsal Ruh Vahiy'de ateşe benzetiliyor.

d. Yağ

Yağ simgesi iki anlamlıdır; bu nedenle yağın iki değişik türünü düşünmeliyiz. Kutsal Ruh bir keresinde *meshetme yağına* benzetilir. Bu yağ hem katı, hem de sıvı halde olabilir. Yağ şifa amacıyla da kullanılırdı. Sıcak iklimde insan cildi kuruduğunda, yağ sürülürdü. Sürülen yağın rahatlatıcı bir etkisi vardır. Ya da yağ güzellik - kozmetik olarak da, örneğin saçlara sürmek için kullanılırdı.

Olasılıkla törelere göre güzelleşmek nedeniyle yağlanmaktan söz edilince yağlanan kişinin özel biri olduğu aklı gelir. Yeşaya 61:1'de Mesih'in meshedilmesinden söz edilmektedir. Yeni Antlaşma'da da açık bir şekilde Kutsal Ruh'u aklımıza getiren meshedilmeyle ilgili bir kaç metin var. 1.Yuhanna 2:20-27; 1.Petros 4:14-16.

Kutsal Ruh *kandil yağına* da benzetilmektedir (Zekarya 4:2-6,10).

Yakub 5:4 de yağdan söz eder; fakat burada Kutsal Ruh'u düşünmek gerekmez. Herhangi bir madde ruhsal konularda benzetme olarak kullanılmışsa, bu Kutsal Kitap'ın her zaman aynı madde konusunda bunu yapacağı anlamına gelmez. Burada da Kutsal Kitap'a uygun belgeler önemlidir. Varsayımlarımız bol, ama ancak açık ve belirgin olan gerçekleri öğretebiliriz.

Matta 25:1-13'deki öğreti açıktır. Düğün evine gelebilmek için beş bakire kızın ellerindeki yeterli değildi. Onlar diğer beş kızın sahip olduklarının benzerine sahiptiler, ama ellerindeki yetmedi.

Onlar burada, diğer insanlar gibi bir dine sahip olan ve hatta pek çokları gibi içlerinde Tanrı korkusu bulunan insanları gözönüne sermekte. Ama Tanrı'nın Göksel Egemenliğine girebilmek için daha fazlası gereklidir. İsa'nın burada belirtmek istediği, kişinin zamanında hazırlanıp sabırla beklemesi gereğidir. Belki de burada başlangıçta imanı benimseyip ama sonuna dek dayanmayan insanlara değiniliyor olabilir (imanı benimsemek ayrı bir şey, iman edip yeniden doğmak ayrı bir şeydir).

Bazen hepimiz uykuya dalabiliriz; bu nedenle çok dikkatli olmamız gerek. Bununla beraber uyanık olmalı ve bizi öbür tarafa götürecek şeye sahip olmalıyız.

Burada sözü edilen yağın ne anlama geldiğini sormak bana gereksiz geliyor. Bu şekil benzetmedir; sadece bir ya da iki gerçeği ortaya koymak içindir.Olayın içerisindeki diğer şeyler de gerçeği aydınlatmaktadır. İsa Mesih, bunu neden anlattığını açık bir şekilde söylüyor. Dolayısıyla O geldiğinde bizi kapıdan içeriye geçirebilecek olana sahip olmamızı, *o anda* hazır bulunmamızı hatırlatıyor. Mesih İsa'nın ne zaman geleceği bilinmediği için, her an hazır olmamızı buyuruyor.

Ayrıca Matta 25'te henüz Pentekost gününe ulaşmış değiliz. Her ne kadar Pentekost gününden önce Kutsal Ruh'dan söz ediliyorsa da daha sonra açıkça bundan söz edileceğine göre bu metinden fazlasıyla bir şeyler beklemek doğru olmaz. Kutsal Kitap'ı okurken hayal gücümüzün dizginlerini elden bırakmamaya dikkat etmeliyiz.

Matta 25’de sözü edilen yağ, büyük bir olasılıkla Kutsal Ruh’la ilgili bir benzetme değildir.

e. Mühür

Biz Sevindirici Haber’i kabul ettiğimizde (yani Tanrı Sözü’nü duyup İsa Mesih’e iman ettiğimizde) Kutsal Ruh’la mühürlendik (Efes.1:13; 4:30; 2.Kor.1:21-22). Mühür nelerden söz eder, ne anlama gelir? Mühür değişik yönlerde kullanıldı ve değişik şeyleri gösterir:

Mühürden söz edilince iş sonuca vardı demektir. Yani, sona ermiş demektir. Eğer biz Kutsal Ruh’la mühürlendiysek (ki mühürlendik), Kutsal Ruh’u aramamız sona ermiştir. Biz O’nun tarafından bulduk ve mühürlendik!

Mühür aynı zamanda, bir kimsenin bize sahip çıkmasından, bizi istediği gibi kullanma hakkına sahip olmasından ve sorumluluğumuzu üzerine almış olmasından söz eder. Burada iki ayrı nokta dikkatimizi çekiyor: Biz bir kimseye aitiz ve o bizi istediği şekilde yönetme hakkına sahiptir. O karar verme hakkına sahip bir Kral gibidir. Diğer yandan O, her zaman bize yardım etmeye hazırdır. O’na güvenmeliyim, çünkü O’na aitim. O benim sorumluluğumu üzerine almıştır. Tanrı bizim sahibimizdir, aynı zamanda da yardımcımızdır. Kutsal Ruh’ta da durum aynıdır.

Mühür devamlılık ve dayanıklılıktan da söz eder. Bu nedenle O nasılsa öyle kalacaktır. *”O sizdedir ve sizde kalacaktır.”* Kutsal Ruh kalmak için gelmiştir.

Mühür, mühürleyeni işaret ediyor. O, mühürleyenin simgesini, işaretini taşıyor. Ve biz Kutsal Ruh’u düşündüğümüzde, gökteki Rabbimiz İsa Mesih’i ve Baba Tanrı’yı düşünmemiz gerekiyor.

f. Güvence

Ortaya bir güvence konmuşsa bunun anlamı, daha da çok verileceği vaad edilmiş oluyor. Eğer Kutsal Ruh güvence olarak gösteriliyorsa, bu, yarın Kutsal Ruh daha da çok gelecektir anlamına gelmez. Tersine Kutsal Ruh’un kendisi güvencedir ve bu güvence Tanrı’nın bize vermek istediği ilk şeydir.

Kutsal Ruh’u güvence olarak gösteren üç ayet: 2. Kor.1:22; 5:5; Efes.1:14.

YARATILIŞTAN MESİH'E KADAR KUTSAL RUH

A. Yaratılıştaki Kutsal Ruh

Tekvin 1:2: *"Tanrı'nın Ruhu suların yüzü üzerinde hareket ediyordu."* Bu Kutsal Ruh'un yaratılıştaki katılımında bulunduğu işaretidir. 26.ayette, *"Suretimizde, benzeyişimize göre insan yapalım"* cümlesinde büyük olasılıkla üçlü birlikten söz ediliyor.

Eyup 33:4-6'da insanın yaratılışından söz ediliyor. Yeşaya 40:12-26'da Tanrı, peygamber aracılığıyla konuşuyor. Yaratıcı Tanrı, putlarla karşılaştırılıyor. Metnin tamamında Yaratıcı'yı göz önünde bulundururken 13. ayetten sonra bu metin Kutsal Ruh'a da değiniyor.

B. Kutsal Ruh ve Tufandan Önceki İnsanlar

Tufandan önce Kutsal Ruh sapmış insanlığa yardımcı olmaya çalışıyordu (Tekvin 6:3). Ne yazık ki, bu insanların Tanrı'nın Ruhu'na karşı geldiklerini okumaktayız. Büyük bir olasılıkla 2.Petros 2:5 bu olaydan söz ediyor. Orada Nuh'un tanıklığı anlatılıyor.

Belki 1.Petros 3:19 da bu olaydan söz ediyor: Kutsal Ruh, bu dünyada karanlık zindanlarda olan insanları kurtarmak istiyor. İnsanlar genellikle yaratılışa sığınmayı ve kendilerini bu dünyaya bağlamayı arzu ederler. Yaratılışın içindeki nesnelere teselli ararlar. Eğer herhangi bir tehlike yoksa yaratılışın içindeki insan kendini rahat hisseder. Herhangi bir hastalık veya felaketle karşılaştığında, gücünün sınırına gelir – elinden artık bir şey gelmediğini anlar.

O zaman şu soruyu sormamız gerekiyor: Kişi bu sınırın üstesinden gelebilecek mi? İnsanın durumu ister iyi, isterse kötü olsun, Tanrı aslında her iki şekilde insana konuşur. Birincisi iyiliği ve iyi yürekliliğiyle, ikincisi de ciddiyetiyle. Eğer insan tövbe edip dönerse, Kutsal Ruh onu bu yaratılışın dışında olan Tanrı'ya yöneltir (Kutsal Ruh onu Tanrı'ya ulaştırmaya hazırdır – kurtuluşa kavuşturur). Nuh'un günlerinde Tanrı'nın sözünü dinleyenler sadece sekiz kişiydi ve yaratılışın dışında olan Tanrı'ya güveniyordu. Bu yüce Tanrı'ya güvendikleri için bu dünya onlar için artık bir zindan değildi.

C. Yaratılıştan Mesih'e Kadar Olan Zamanda Kişilerin Bireysel Yaşamı ve Kutsal Ruh

Aslında Kutsal Ruh İsrail'de etkindi. Ama Tanrı halkının dışında da etkin olabilir. Peygamberler Kutsal Ruh tarafından gönderildiler ve kullanıldılar. Onlar sadece İsrail'de peygamberlik yapmadılar. Onlar peygamberlik ederken Kutsal Ruh onların sözlerindeydi; çünkü Kutsal Ruh Tanrı'nın Sözü'nde mevcuttur. Bir peygamber Mısır'a, Asurlular'a ya da başka herhangi bir halka bir haber getirdiğinde Kutsal Ruh orada da etkindi.

Şimdiyse Kutsal Ruh'un (Eski Antlaşma döneminde) birçok insanın yaşamı üzerindeki etkinliğine bakalım.

1. Kutsal Ruh İshak'ın doğumunu olanaklı kıldı

Galatyalılar 4:28-29

2. Kutsal Ruh çeşitli insanların üzerine tekrar ve tekrar geldi

Yükün ağırlığını paylaşacak olan (görev paylaşımını üstlenebilmek için) Musa'nın yardımcıları üzerine gelmiştir (Sayılar 11:17). Hakimler zamanında Kutsal Ruh, aşağıda belirtilen insanlar üzerine gelmiş ve onları yargıçlık görevi için hazırlamıştır: Otniel (Hakimler.3:9), Yeftah (11:29), Şimşon (14:6,19; 15:14) Meshedildikten sonra da Saul'a (1.Samuel 10:1,6,10), Davut'a (1.Samuel 16:13), Saul'un hizmetkarlarına (1.Samuel 19:18-20), Elişa'ya (2.Krallar 2:15), Azarya'ya (2.Tarihler 15:1) ve Simeon'a (Luka 2:25).

3. Kutsal Ruh (Yaratılış'tan Mesih'e dek olan çağda) insanın içinde olabildi

Örneklerden birkaçı: O, Yusuf'ta (Çıkış 41:38), Musa'da (Yeşaya 63:11), Yeşu'da (Sayılar 27:18), Daniel'de (Daniel 4:5,6,15; 5:11,12,14), Hezekiel'de (Hezekiel 2:2; 3:24) olduğu gibi diğer peygamberlerde de (1.Petros 1:11) oldu.

Belirli durumlarda Kutsal Ruh, içinde bulunduğu insanları doldurdu. Betsalel ve yanındaki kalfalar (sanatkarlar) bilgeli ve beceriklilikle donatıldılar (bilgeli ve yetenekli kıldılar). Tanrı onlara planını belirtti ve Toplanma Çadırı'nın bu tasarıya göre yapılmasını sağladı (Çıkış 28:3; 31:1-11; 35:30-35) Yeşu üzerine el konulduktan sonra Ruh'la doldu ve bilge bir insan oldu (Tesniye 34:9). Mika peygamber halkını cezalandırabilmek için Ruh'la dolmuştu (Mika 3:8). Vaftizci Yahya doğmadan önce annesinin rahmindeyken Ruh'la dolmuştu (Luka 1:15,41). Babası Zekeriya Kutsal Ruh'la dolduktan sonra peygamberlik etti (Luka 1:67).

4. Kutsal Ruh insanları yönlendirdi

Birkaç örnek: Simeon Luka 2:27'de Kutsal Ruh tarafından yönlendiriliyor. Hezekiel gördüğü rüyetinde (Hezekiel 8:3; 11:1,24). Davut, Ruhun yönlendirmesi için dua ediyor (Mezmun 143:10). Yönlendirmek bir itici güç de olabilir (Hakimler 13:25). Yönlendirmek bedenen beraberinde götürmek de olabilir (kişiyi olduğu gibi alıp başka yere götürebilir) (1.Krallar 18:12,45; 2.Krallar 2:15-16; Hezekiel 2:2; 3:12,14).

5. Kutsal Ruh insanlara konuştu

Bundan çok az söz ediliyor (Hezekiel 3:24; 11:5; Luka 2:26).

6. Kutsal Ruh insanlar aracılığıyla konuştu

Eğer Kutsal Ruh bir insan aracılığıyla konuştuysa bu eylem onu peygamber yaptı. Tanrı bu insanı bir megafon gibi (sözcüsü olarak) kullandı.

Sayılar 11:25-29; 24:2-4; 1.Samuel 10:6,10; Nehemya 9:30; Zekerya.7:12

1.Petros 1:11: (Peygamberler) *"Mesih'in çekeceği işkenceleri ve bu işkenceler ardından gelecek yüceliği araştırdılar. Kendilerinde bulunan ve önceden tanıklık eden Mesih Ruhu'nun kimi ve hangi çağı belirttiğini soruşturdular!"*

D. Değerlendirme

1. Kutsal Ruh'u kişisel olarak yaşayan insanların sayısı sınırlıydı.

Tanrı'nın halkı arasında bile bu böyledir: Kutsal Ruh İsrail'le beraberdi (Haggay 2:5), ama bunu herkes kişisel olarak yaşamıyordu. Luka 11:13 bu konuyla ilgilidir. Bu ayete göre o çağlarda Kutsal Ruh'un herkeste olması doğal değildi. Kutsal Ruh bazı durumlarda istenmeliydi. Tanrı da O'nu isteyenlere severek verdi.

2. Birey O'nu farklı ölçüde yaşadı

“Ölçü” sözünü somut anlamda ele almamak gerek. Bu kavram özellikle iki ayet için geçerlidir:

Sayılar 11:25: Musa işlerinin çokluğu nedeniyle Tanrı'ya şikayette bulunuyor. Tanrı ne yapıyor? Yanına 70 adam veriyor. Sonra Musa'nın üzerinde bulunan Ruh'tan alıp diğer 70 adama da dağıtıyor.

2.Krallar 2:9: Elişa İlya'nın ruhundan iki pay istiyor. Tam olarak bunun ne anlama geldiğini bilemiyoruz. Biz bunu olduğu gibi kabul ediyoruz. Dikkati çeken nokta Elişa'nın yaşamında oluşan mucizelerden söz edildiğinde, İlya'nın yaşamındaki mucizelerin iki katı oluşu göze çarpmaktadır. Bunun Elişa'nın dileğiyle ilgisi olup olmadığını bilmiyoruz.

3. Kutsal Ruh'un kalma süresi sınırlıydı

Kutsal Ruh'un insanın yanında kalış süresi belirsizdi.

a. (Eski Antlaşma döneminde) *Kutsal Ruh geldiği gibi tekrar gidebilirdi de*

Saul'de olduğu gibi (1.Samuel 16:14). Davut da bu duruma düşebilme olasılığından korkmuştu (Mezmur 51:11).

b. *Kutsal Ruh aynı kişiye yeniden gelebilirdi*

Örneğin, Şimşon'da olduğu gibi (Hakimler 13:25; 14:6,19; 15:14). Saul da aynı durumu yaşadı (1.Samuel 10:10;19:23), Hezekiel de (Hezekiel 2:2; 3:24; 11:5).

4. Kutsal Ruh'un etkisi sınırlıydı

Eski Antlaşma'nın hiçbir yerinde yeniden doğuşun yaşandığına ilişkin bir bilgi verilmiyor. Sadece bir vaat olarak bildiriliyor. Örneğin, Hezekiel 36:26-27'de şöyle diyor: “Size yeni bir yürek verecek, içinize yeni bir ruh koyacağım. İçinizdeki taştan yüreği çıkaracak, size etten bir yürek vereceğim. Ruhumu içinize koyacağım; kurallarımı izlemenizi, buyruklarıma uyup onları uygulamanızı sağlayacağım.”

Açıkça görülüyor ki, Eski Antlaşma'nın bu son döneminde bile yeniden doğuş gerçekleşmiş değildi. Galatyalılar 4:1-7'ye de bak. 1.Samuel 10:6,9,10'da Saul başka bir adam oldu, deniyor. Ama bu Yeni Antlaşma'daki yeniden doğuş anlamında değildi. Kutsal Ruh insanların üzerine geldiğinde elbette ki birkaç şeyler değişmekteydi. O dönemde oluşan bu şekil bir değişim, henüz yeniden doğuş değildi.

Anlaşılan o ki, Eski Antlaşma inanlıları benzer ölçülerde bir ruhsal yaşamı elde edebiliyorlardı, çünkü Tanrı'nın Sözü'ne sahiptiler ve bu **Söz'de Tanrı'nın Ruhunu yaşamaktadır**. İnsanlarda yer

eden ve yaşayan Tanrı Sözü o insanlarda olduğu ölçüde Tanrı'yla ilişkilerini oluşturmaktadır. Yine de burada belirsiz bir durum vardı, sadece tat almak söz konusuydü, çünkü bu henüz Tanrı'nın öngördüğü şey değildi. İsa "Size söylediğim sözler Ruh'tur" (Yu.6:63) dedi. Şunu da diyebiliriz ki, İsa bu sözleri Eski Antlaşma peygamberlerine de vermişti. Bu sözler İsa'nın da sözleridir. İsa Ruh'un Söz'de bulunduğunu söylüyor. Bununla ilgili olarak Mezmur 119 çok açık bir şekilde anlaşılıyor. Eski Antlaşma inanlıları büyük bir ruhsallığa erişebiliyorlardı.

İbraniler 10:1-4, Eski Antlaşma inananlarını anlamak için önemli bir parçadır. Hayvanların kanı günahı insanın üzerinden alamıyor, hiçbir günahı ortadan kaldıramıyor. İbranilere yazılan mektup Mesih'in kurban edilmesinin önemini gösterebilmek için bunu sürekli vurguluyor. O vakte kadar günahlar kalıcıdır. Yazar şimdi şöyle açıklıyor: Günah gerçekten ortadan kaldırılmadıkça bir vicdan rahatlığından söz etmek mümkün değildir. İkinci ayet kurbanların çokluğundan söz ediyor. Rahiplerin kendileri bile bugün bizim hissettiğimiz temiz vicdan rahatlığını hissetmemişlerdir.

Bu konu karşısında Mezmur 32 ya da İbrahim'in doğru sayılmasından söz eden Tekvin 15 nasıl bir anlam taşımaktadır? Böyle metinleri bir araya getirmek gerek. Romalılar 3. bölüme göre doğrulukla donatılmak Mesih'in ölümüyle mümkün oluyorsa (Romalılar 4'e göre bağışlanmak doğrulukla donatılmaktır) ve İbraniler 10:2'ye göre yalnız İsa'nın ölümünden sonra bağışlanma mümkün oluyorsa, Davut'un Mezmur 32'de söz ettiği bağışlama bir vaat anlamını taşımaktadır. Aynı şekilde Romalılar 4'te İbrahim'in doğru sayılma konusu bir vaat olarak kayda geçmiştir. Bu, banka hesabına yatırılan ve kayda geçirilen parayla karşılaştırılabilir. Asıl günah daha ortadan kaldırılmış değildir; ama imanları aracılığıyla doğru sayılma, bağışlama hesaplarına geçirilmiştir. Asıl olan aslında gelmeliydi. Mesih ile ilgili vaat uyarınca o dönemlerde de sevinebiliyorlardı. Davut gibi bir imanlı bu düşünceye göre o anlık bağışlanmasına sevinebiliyordu, ama İbranilere Mektubunun bu konuda söylediklerini unutmamalıyız. Eski Antlaşma inanlıları bizim yaşadıklarımızı yaşayamadılar.

Vicdanımızın rahatlaması ayrıcalığını asla küçümseyemeyiz. Ancak Mesih İsa'nın kurban oluşunun gerçekleşmesinden sonra Kutsal Ruh bunu sağlayabilirdi. Diğer taraftan görüyoruz ki, tam bir imanla yaşayabildikleri ölçüde sevinçleri büyük oluyordu. İbraniler 11:13'de bunu açıkça görüyoruz: "Vaadlere kavuşmadılar, ama onları uzaktan görüp selamladılar!" Vaat sanki oradaymış gibi onu selamlamışlardı. Vaad'i uzaktan görüp işaret ettiler, tıpkı bir insanın birini uzaktan görüp tanınması, ona el sallayıp selamlaması gibi. Henüz vaade kavuşmuş olmadıkları halde öylesine Gerçek'ten emin olmuşlardı ki, bu ta o zamandan onlarda büyük bir sevinç sağlamıştı.

Bu bize ders olmalıdır. Belirli bir ölçüde de olsa kurtuluşa sahip olmamıza rağmen, henüz her şeye sahip değiliz. Çünkü İsa gelecektir ve eksik olanları tamamlayacaktır. Gelecek olan için biz şimdiden sevinebiliriz. Her ne kadar çevremiz karanlık görünse de – Eski Antlaşma inanlıları gibi – bakışlarımızı başka tarafa, Rab'be çevirebiliriz.

KUTSAL RUH VE MESİH

A. Kutsal Ruh Ve Mesih'in Dünyaya Gelişi

Kutsal Ruh'un Mesih'in dünyaya gelişiyle bağlantısı nedir?

1. Kutsal Ruh peygamberler aracılığıyla gelişini vaadetti

1. Petros 1:11; Yeşaya 48:12-16

2. Kutsal Ruh Mesih'in doğuşunda etkili oldu

Luka 1:32, 35; Matta 1:18,20

B. Mesih'in Kutsal Ruh'la Meshedilmesi

H.İ.10:36-38

1. İsa Meshedildiğinde ne oldu?

Meshetmek demek Kutsal Ruh'un O'nun üzerine gelmesi, O'nun üzerinde durması ve hizmetinde O'nu yetkiyle donatması demektir (Yeşaya 61:1; krşl.42:1)

2. Mesih İsa için meshedilmek ne anlamına gelmez?

İsa'nın meshedilmeden önce Kutsal Ruh'tan yoksun olduğu anlamına gelmez. Bu düşünülemez bile. İsa'nın Kutsal Ruh'la vaftiz olduğu anlamına da gelmez. İsa'nın meshedilmesi Kutsal Ruh'la vaftiz olmak anlamına da gelmez. Vaftiz gömmek, defnedilmek demektir ki, bu ölümden sonra yapılan bir işlemdir; ölüm ise günah nedeniyle ortaya çıkmıştır. Bununla birlikte İsa ne günahı, ne de ölümü tanır. Ruh'ta vaftiz bir kurtarma işidir ve kusursuz olan için bu söz konusu değildir. Doğruların Ruh'ta vaftize ihtiyaçları yoktur (doğru olan tek kişi de İsa Mesih'tir. Bu nedenle O'nun ruhta vaftize gereksinmesi yoktur). İsa'nın vaftizi O'nun çarmıha gerilip tekrar dirilmesidir. Ruh'ta vaftizimiz bizi O'nun öyküsüne (tarihine) götürüyor!

C. Mesih'in Görev ve Yaşamında Kutsal Ruh

1. İsa Kutsal Ruh tarafından yönlendirildi

Markos 1:12; Luka 4:1

2. Kutsal Ruh'un gücüyle İsa denenmeye karşı koyabildi

Bu deneme görevinin başlangıcında oluyor. Luka 4:1: "*İsa Kutsal Ruh'la dolu olarak Ürdün Irmağı'ndan döndü ve Ruh tarafından çöle yöneltildi.*" Bu olayın sonunda (ayet 14) şöyle okuyoruz: "*İsa Ruh'un gücüyle Galile'ye döndü.*" Kutsal Ruh O'nun yaşamında direnme gücüydü.

3. Konuştuğu sözler İsa'ya Kutsal Ruh aracılığıyla verildi

"*Tanrı'nın gönderdiği kişi Tanrı'nın sözlerini konuşur. Çünkü Tanrı Ruh'u sınırsız verir. Baba Oğul'u sever ve her şeyi O'nun eline vermiştir*" (Yu. 3:34-35).

4. İsa Kutsal Ruh aracılığıyla mucizelerini yaptı

Habercilerin İşleri 10:38: "*Tanrı'nın Kutsal Ruh'la ve büyük güçle meshettiği Nasıralı İsa'yı da biliyorsunuz. O iyilik yaparak ve iblisin egemen olduğu tüm insanları iyi ederek her yeri dolaştı. Çünkü Tanrı O'nunla beraberdi*". Bununla ilgili bir örneği Matta 12:28'de görüyoruz.

5. İsa'nın düşünce ve davranışları Kutsal Ruh tarafından belirleniyordu

Yeşaya 11:1-3

D. Mesih'in Elemlerinde Kutsal Ruh

Burada gizemli bir bölüme geliyoruz. Bu konuyla ilgili sadece bir metin vardır ve bu metinde ne söylenmek istendiğini anlamak oldukça güçtür. İbraniler 9:14'te "*İsa Mesih'in kendisini sonsuz Ruh aracılığıyla Tanrı'ya sunduğu!*" belirtiliyor. Burada, çarmıha gidişinden söz edildiği anlaşılıyor. O korkarak geri çekilebilirdi. Getsemani bahçesindeki olay bunun basit bir şey olmadığını gösteriyor. Bununla birlikte O'nun Kutsal Ruh'un yardımıyla kendini sunmaya hazır olduğunu anlayabiliriz. Hatta bu O'nun ölümüyle ilgili olduğunu da akla getiriyor. Bizler için bu bir giz olarak kalacaktır; ama Kutsal Ruh burada da etkin olmuştur.

E. Mesih'in Yüceltilişinde Kutsal Ruh

Yükseliş, aşağılanmanın en alt noktasından sonra, diriliş ile başlamaktadır.

1. Kutsal Ruh'un İsa'nın dirilişinde payı vardır

Bu durum yeniden dirilişi bir güç eylemi olarak gösteriyor.

Romalıları 1:4: "*O, Kutsallık ruhu açısından ölümler arasından dirilerek yeterli güçle Tanrı'nın Oğlu atanan Rabbimiz İsa Mesih'tir.*"

O aynı zamanda haklı çıkarma (Mesih'in doğruluk getiren) eylemidir. Romalıları 4:22-25: "*Bu nedenle, imanı kendisine doğruluk sayıldı. Kaldı ki, "Kendisine sayıldı" sözleri yalnız onun*

(İbrahim) için yazılmış değildir. Bu sözler bizim için de yazılmıştır. Rabbimiz İsa'yı ölümler arasından diriltene iman eden bizler için de iman doğruluk sayılacaktır. İsa bizim suçlarımız için ölüme teslim edildi ve doğruluğumuz için ölümden dirildi." Aynı şekilde 1.Timoteos 3:16: *"Tartışmasız tanrısayarlığımızın gizi büyüktür. O bedende açıklandı, Ruh'ta doğrulandı, meleklerle görüldü, uluslar arasında adı yayıldı, dünyada O'na iman edildi, yücelik içinde yukarı alındı."*

Diriliş İsa'nın doğruluğunu gösteriyor. Doğru kılınmak sadece kötülük yapmış olanlar için değil, doğru sayılmayan suçsuz olanlar için de gereklidir. İsa Mesih çarmıhta tüm haksızlığı üzerine alarak herkesin gözü önünde haksız kılındı. Suçsuz olduğu halde, O'nun doğru kılınması gerekiyordu. Bu durum dirilişte, Kutsal Ruh'ta doğrulanmakla gerçekleşti.

Böylece İsa Mesih'in dirilişi bizim doğru olabileceğimizi (haklı çıkabileceğimizi) olanaklı kılıyor demektir. İsa hiç günah işlemedi, tam tersine O tümünden doğruydu; buna rağmen O'nun ölümü başkalarının suçu için oldu. İşte bizim doğrulukla donatılmamız, haklı çıkarılmamız ancak bu yolla olanaklı kılındı.

2. Kutsal Ruh göğe çıkan tarafından gönderilmiştir

Yuhanna 14:16: *"Ben de Baba'dan isteyeceğim. O size, sonsuza dek sizinle birlikte kalsın diye başka bir Avutucu verecektir!"*

Yuhanna 15:26: *"**BENİM** Baba'dan sizlere göndereceğim Avutucu, Gerçek Ruhu gelince – ki O Baba'dan gelir – bana tanıklık edecektir."*

Yuhanna 16:7: *"Ama size gerçeği söylüyorum. Gitmem sizin için daha iyidir. Çünkü gitmezsem Avutucu size gelmez. Ama gidersem, O'nu size gönderirim."*

Titos 3:6: *"Tanrı Kutsal Ruh'u kurtarıcımız Mesih İsa aracılığıyla bollukla üzerimize döktü."*

3. Kutsal Ruh yüceltilenin hizmetinde bulunmaktadır

Yuhanna 14:26: *"Baba'nın adımla göndereceği Avutucu – Kutsal Ruh – size her şeyi öğretecek ve tüm söylediklerimi anımsatacaktır."*

Yuhanna 16:13-15: *"Oysa O – Gerçek Ruhu – gelince sizi tüm gerçeğe yöneltecektir. Çünkü kendiliğinden konuşmayacak, duyduklarını söyleyecek ve ileride olacakları size bildirecek. O beni yüceltecek, çünkü benim olandan alıp sizlere bildirecek. Baba'nın her nesi varsa benimdir. Bu nedenle benimkinden alıp sizlere bildirecek dedim."*

Romalılar 8:2: *"Çünkü Mesih İsa'da yaşam veren Ruh'un yasası beni günah ve ölüm yasasından özgür kıldı."*

Vahiy 3:1: *"Sardis'teki kilise topluluğunun meleğine yaz. Tanrı'nın yedi Ruh'unu ve yedi yıldızı kendinde bulunduran şu sözleri bildiriyor: 'Yaptıklarını biliyorum. Sanki yaşıyorsun gibi bir adın var ama ölüsün.'"*

Bugün Kutsal Ruh tekrar ve tekrar İsa Mesih'i işaret etmektedir. Bugün İsa yüceldedir, Kutsal Ruh ise burada, yeryüzündedir. O, İsa Mesih'i işaret ediyor. İsa Mesih yeryüzündeyken Baba'yı işaret ettiği gibi.

Kutsal Ruh İsa Mesih'e ilişkin iki noktaya işaret etmektedir.

İnanlı olmayanlara:

Yuhanna 15:26-27: *"Baba'dan sizlere göndereceğim Avutucu, Gerçek Ruhu gelince – ki O Baba'dan"*

gelir – bana tanıklık edecektir. Siz de tanıklık edeceksiniz. Çünkü başlangıçtan beri benimle birliktesiniz.”

Yuhanna 16:8-11: ”O gelince dünyayı günaha, doğruluğa ve yargıya ilişkin eleştirecektir. Günaha ilişkin, çünkü bana iman etmezler. Doğruluğa ilişkin, çünkü Baba’ya gidiyorum, artık beni göremezsiniz. Ve yargıya ilişkin, çünkü bu dünyanın başkanı yargılandı.”

Yuhanna 16:14: ”O beni yüceltecek, çünkü benim olandan alıp sizlere bildirecek.”

Habercilerin İşleri 1:8: ”Ama Kutsal Ruh sizlere geldiğinde güç ile kuşanacaksınız. Yerusaleml’de, tüm Yahudiye’de, Samiriye’de ve dünyanın en uzak köşesine dek benim tanıklarım olacaksınız.”

İnanlı olanlara:

1.Korintoslular 12:2-3: ”Biliyorsunuz, uluslara bağımlıyken dürtülerinizin sürükleyişiyle dilsiz yabancı tanrılara yöneltildiniz. Bu nedenle, bilmenizi isterim ki, Tanrı Ruhu’yla etkilenen hiç kimse ”İsa’ya lanet olsun” demez. Kutsal Ruh’la etkilenmeyen de ”İsa Rab’dir” diyemez”.

2.Korintoslular 3:18: ”Hepimiz açılmış yüzle Rabbin yüceliğini aynada yansıtırcasına, bir yücelikten bir yüceliğe geçerek, aynı görünüme dönüştürülüyoruz. Ruh olan Rabbin etkisidir bu!”

1.Yuhanna 5:5-10: ”İsa’nın Tanrı’nın Oğlu olduğuna iman edenden başka kim dünyaya üstün gelebilir? Suyla ve kanla gelen O’dur. Yalnız suyla değil, suyla ve kanla gelen İsa Mesih’tir. Buna Ruh da tanıklık eder. Çünkü Ruh gerçektir. Tanıklık eden üçtür: Ruh, su ve kan. Üçü de uyumdadır. Eğer insanların tanıklığını kabul edersek, Tanrı’nın tanıklığı bundan üstündür. Tanrı’nın tanıklığı Oğlu’na ilişkin ettiği tanıklıktır. Tanrı’nın Oğlu’na iman eden, bu tanıklığı varlığında taşır. Tanrı’ya iman etmeyen O’nu yalancı çıkarmış olur. Çünkü Tanrı’nın Öz Oğlu’na ilişkin ettiği tanıklığa iman etmemiştir.”

VAAT EDİLEN KUTSAL RUH'UN GELİŞİ

A. Vaat edilen Kutsal Ruh'un Gelişi Söz Konusudur Burada

Eski Antlaşma'da Kutsal Ruh tekrar ve tekrar insanlara geldi, Mesih'in üzerine ise özel bir şekilde geldi. Şimdi kendisinden söz edeceğimiz Kutsal Ruh'un gelişi üç kilit noktayla işaretlenmiştir.

Habercilerin İşleri 1:4-5'de *Vaad*'den söz ediliyor: *"Kendileriyle bir aradayken onlara Yerusalemler'den ayrılmamalarını, Baba'nın vaadini beklemeleri için buyruk verdi: Siz bu vaadi benden duyduunuz. Bildiğiniz gibi Yahya su ile vaftiz etti, ama bir kaç gün içinde siz Kutsal Ruh'la vaftiz edileceksiniz."*

Bu söz bir zaman sınırlaması koyuyor. Gelecek olan Ruh'un gelişi özel bir türde olacaktır ve daha önceki gelişinden ayrıcalığı farkedilecektir. İsa, Babasının Kutsal Ruh'u vaadettiğinden söz ediyor. Eski Antlaşma'da peygamberler aracılığıyla bu vaat bolca verildi, çünkü orada sadece Mesih'in değil Mesih'in Ruhunun da vaadi vardır. Vaftizci Yahya da O'nu vaadetti. İsa'nın kendisi diğerlerinden daha çok Kutsal Ruh'tan söz etti.

Bu bir vaaddi. Şimdiye dek bu vaat gerçekleşmemişti. Bundan sonrası bu vaadle ve bu vaadin yerine gelmesiyle ilgiliydi. O güne kadar Ruh'un gelişiyile ilgili olarak her ne kadar söz edilmiş ve aynı terimler kullanılmışsa da şimdi gelecek olanın aynısı değildi. Burada özellikle her bölümün üzerinde durup, dikkatlice bakmalıyız ve bir yere takılıp kalmadan tüm bölümlerin yardımıyla açık bir fikir edinmeliyiz.

Galatyalılar 3:14: *"İbrahim'in kutluluğu İsa Mesih'te uluslara ulaşsın diye oldu bu. Öyle ki, vaat edilen Ruh'u iman aracılığıyla alabilelim."* Burada Pavlos'un Eski Antlaşma'nın orta yerinde durduğunu görüyoruz. O ileriye bakıp "Tanrı İbrahim'e Mesih'le ilgili bir vaat verdi" diyor.

Bu vaat İbrahim'in soyu içindi. Yalnız İsrail halkı için değil, aynı zamanda diğer uluslardan olan inananlar içindi. İnsanlar neden İsa Mesih'in vaadini almalı ve Sevinç Getirici haberden yararlanmalıdır? *"Ruh'un vaadini"* alabilmeleri için. Vaat edilen Ruh ancak Mesih aracılığıyla gelebilirdi. Önce Mesih kendisi geldi sonra Kutsal Ruh. Daha önce ise Kutsal Ruh'un vaadinden söz ediliyordu.

Efesoslular 1:13'de Pavlos düşünceleriyle Yeni Antlaşma'da dururken, bakışlarını eskiye çevirdiğini görüyoruz. Okuyucuları İncil'i kabul ettiler ve Ruh'u aldılar. Burada Pavlos *"Vaat edilen Ruh"* deyimini kullanıyor, çünkü vaat yerine geldi ve Ruh şimdi buradadır.

B. Bu Vaadin Gerçekleşme Şekli ve Yeri

Bu gelişin irdelenmesiyle hangi deyimler kullanılıyor?

1. Yerusalemler'de

Habercilerin İşleri 1:4-5'te İsa Ruh'un yakında geleceğinden söz ediyor. Bu verilen vaat birçok güne kalmadan da gelmiş olacak. Daha sonra bunun on gün olduğunu görüyoruz. İkinci bölümde gelecek olanın O olduğu söylenmediği halde bunu birinci bölümde ve Petros'un sonraki sözlerinden anlıyoruz.

Habercilerin İşleri 1:4-5'te "*Ruh'ta vaftiz*"den söz ediliyor. Vaat Ruh'ta olan bir vaftizle gerçekleşiyor.

8. ayette yine Kutsal Ruh'un geleceğinden söz ediliyor. İsa, "*O üzerinize gelince*" diyor. Burada da bir vaat olarak söylüyor. O insanların *üzerine* geldiğinde vaat gerçekleşmiş oluyor.

Habercilerin İşleri 2'de Ruh'un gelişi artık gerçekleşmiştir. Petros bu olayı açıklıyor. Özellikle 33. ayet ilginçtir. Petros diyor ki, "*İsa, Tanrı'nın sağına yükseldi. Baba'dan aldığı Kutsal Ruh'u tanrısal vaat uyarınca gördüğünüz ve duyduğunuz biçimde sağanak gibi döktü!*" Burada sağanak gibi "*dökülmek*" sözkonusudur. Eski Antlaşma peygamberleri Kutsal Ruh'un gelişinden söz ettiklerinde bu sözü sıkça kullanmışlardır. Peygamberlerin vaadi ile İsa'nın Baba'dan aldığı vaat o sabah da bir dökülme biçimiyle gerçekleşmiş oluyordu.

Habercilerin İşleri 2:38-39'da günahlarından dönenler Kutsal Ruh'u *armağan olarak almışlardır*. Petros diyor ki, "*Bu vaat sizleredir, siz Kutsal Ruh armağanını alacaksınız.*" Şu halde Yerusalemlerde ifade edilen dört deyim var: Kutsal Ruh'la vaftiz olmak, Kutsal Ruh'un insanların üzerine gelmesi, Ruh'un dökülüşü ve Ruh'un verilışı.

2. Kayseriye'de

Kayseriye'deki olay üç metinde açıklanıyor: H.İ.10:45-47; 11:15-18; 15:7-9. Burada meydana gelen olay Yerusalemlerdeki olayın bir benzeri olduğuna işaret ediliyor. "*Başlangıçta bizde olduğu gibi, bunlar da bizim gibi Kutsal Ruh'u aldılar.*" Vb. Burada da vaadin gerçekleşmesi devam etmektedir.

Burada kullanılan Ruh'un gelişiyle ilgili deyimler şunlardır:

- Ruh geliyor, çünkü O dökülmektedir.
- Ruh insanların üzerine geliyor (düşüyor).
- Ruh'ta vaftiz.
- Ruh verilmiştir.

Görüyoruz ki, Yerusalemlerde kullanılan bu dört deyim burada da geçiyor.

3. Samiriye'de

Habercilerin İşleri 8'de iki deyim kullanılıyor:

Ruh veriliyor.

Ruh insanların üzerine geliyor (düşüyor).

Bu deyimler Yerusalemlerde olduğu gibi Kayseriye'de yineleniyor. Burada da mı vaatten söz ediliyor? Kayseriye'de olduğu gibi burada bu pek belirgin değildir. Metni dikkatli bir şekilde okuyacak olursak şu izlenimi edinmiş oluyoruz: Buradaki inanlılar Yerusalemlerdeki inanlıların arkasında durmamalıdır. İnanlılar arasında bir grup yukarıda, diğer grup aşağıda olmamalıdır. İsa Mesih inanlılarının tümü aynı düzeyde olmalıdır. Önemli olan Kutsal Ruh'a sahip olmaktır. Kutsal Ruh'taki düzey hakkında daha sonra söz edilecektir.

4. Efesos'ta

H.İ.19:1-7

Burada armağan edilen Kutsal Ruh'u almaktan söz edilmektedir.

Ayet 3-6 arasında bundan söz ediliyor ve Kutsal Ruh üzerlerine geldi deniyor. Eğer Luka "Ruh'u almak" deyimini önceden bu anlamda kullandıysa, burada da aynı amaçla yazdığını kabul etmek gereklidir.

Burada Kutsal Ruh'un gelişiyile ilgili iki deyim vardır: O insanların üzerine geliyor ve onlara veriliyor. Aynı deyimler Samiriye'de, Kayseriye'de ve Yeruşalem'de de söyleniyor.

Diğer üçünde olduğu gibi bu dördüncü olayda da aynı şey söz konusudur. Sanırız bu yüzden bu olay kısaca ifade edilmiştir. Bunun vaat ile ilgili olmadığını düşünmek için geçerli bir neden olmalıdır.

Yıllar sonra Pavlos Efesos'taki Mesih inanlılarına yazdığı mektupta, "Sizler de Gerçeğin sözünü, kurtuluşunuzla ilgili Sevindirici Haber'i duyunca buna iman ederek Mesih bağlılığına alınıyorsunuz. Tanrı'nın vaat ettiği Kutsal Ruh'la mühürlendiniz" (Efes.1:13) dedi.

Burada söz konusu olan Kutsal Ruh'u almaktır, çünkü Efes.1:14'te "Güvence" kavramı kullanılmaktadır; bu armağan anlamını taşıyan başka bir sözdür. Şimdi buna ek olarak beşinci bir kavram daha ortaya çıkıyor: İnsanlar Kutsal Ruh'u aldıklarında O'nunla "mühürlenmiş" oluyorlar.

5. Başka paralel ayetler

1.Petros 4:14,16: "Eğer Mesih adına bağlılık yüzünden aşağılanırsanız mutlusunuz. Çünkü yüceliğin Ruh'u, Tanrı'nın öz Ruh'u üzerinizde dinleniyor... Öte yandan, Mesih inanlısı olduğu için işkenceye düşen, bundan hiç utanç duymasın, aksine bu Ad'a bağlılıkla Tanrı'yı yüceltsin."

Mesih adı meshedilenle ilgilidir. "Mesih İnanlısı" da aynı anlama gelmektedir. Rabbimiz gibi biz de meshedilmiş kişileriz. Ruh'la meshedildiğimiz için Ruh üzerimizde bulunmaktadır. Burada "üzerine gelmek" deyimini eşanlam taşıyor. Yeruşalem'de olduğu gibi diğer olaylarda da Kutsal Ruh insanların üzerine geliyor. Bu "üzerine gelmek" kavramına 'meshedilmek' de deniliyor.

1.Korintoslular 12:13'de şöyle deniliyor: "Biz hepimiz aynı Ruh'tan içirildik." Bu sadece "armağan etme" sözünün başka bir açıklama şeklidir. İçine dökmek anlamına geldiği için, bu deyim in güçlendirilmesi sayılır.

6. Özet

Ruh'u almak ile ilgili olarak aşağıdaki deyimler kullanılmaktadır:

- Ruh'ta vaftiz edilmek
- İnsanların üzerine gelmek
- Meshedilmek
- Ruh'un dökülüşü
- Ruh'u vermek / Ruh'u almak
- Ruh'tan içirilmek
- Ruh'la mühürlenmek

Bütün bu deyimler aynı olayla ilgilidir: Ruh vaadedildiği gibi gelmiştir. Bu olayla ilgili olarak aynı ifadeyi belirten bu deyimler çeşitli anlarda kullanılmaktadır. Neden bu kadar çok değişik deyimler kullanılıyor? O kadar büyük ve çok yönlü bir olay olduğu için. Bu deyimlerin her biri büyük olayı anlamamız için katkıda bulunuyor.

C. Kutsal Ruh'un Gelişiyile Bağlantılı Değişimler

Ruh'un gelişiminin anlamı nedir? Mesih'ten gelen Ruh – Vaat edildiği gibi – ne yapar?

1. Kutsal Ruh kurtuluş getiriyor.

Kutsal Ruh geldiğinde Rab İsa Mesih'in sağladığı kurtuluşu getiriyor. Bu da çok çeşitli şekillerde söylenebilir:

Romalılar 8:2'de "*Ruh beni özgür kıldı*" diyor.

Matta 3:10-12. Vaftizci Yahya'nın asıl söylemek istediği ayet 11'de bulunuyor. Bunu belirgin etmek için iki resim kullanıyor. Biri önde duruyor, diğeri de arkada. Her iki betimde de iki ayrı şeyden söz ediliyor: Kurtarıştan ve yargıdan. Kurtarış esirgemek demektir. Yaşam korunmaktadır.

Birinci örnek, bir meyve bahçesidir. Ürün vermeyen birkaç ağacın kesilip atılması gerekiyor. Yahya, "İşte balta şimdiden ağaçların dibinde duruyor" diyor. Ağaçlar İsrailileri, bahçe İsrail halkını ve bahçenin sahibi de Tanrı'yı simgeliyor. O, bahçıvanı, İsa'yı eyleme geçmesi için gönderiyor. Fakat O eyleme başlamadan önce bahçeye ne olacağını önceden bildirmek üzere haberci Yahya'yı gönderiyor. Ve Yahya onları bir karar verme aşamasına getiriyor. Bahçenin sahibi Mesih geliyor. Sizlerden bazıları yerinde kalacak ve meyve vermeye devam edecek. Diğerleri kesilip atılacak. Şimdi istediğinize göre karar vereceksiniz. Bunun için tek şart bahçe sahibinin önünde eğilmek ve O'na meyve vermektir. Burada kurtuluş mu isteniyor, yoksa yargı mı?

İkinci örnek: Hasat zamanı gelmiş. Buğday toplanmış, harman yerine götürülmüş ve dövülmektedir. Burada İsraililer buğday ve samana benzetiliyor. Vaftizci Yahya soruyor: Siz Tanrı'nın ambarına mı gelmek, yoksa ateşe mi atılmak istiyorsunuz? İstedığınız seçimi yapabilirsiniz, fakat şimdi hasat zamanıdır. Mesih geliyor ve hesaplar çıkartılacak. Mesih'te şimdi karar vermelisiniz. Bu örnek yine kurtuluşu ve yargıyı gösteriyor.

Eğer on birinci ayetle birlikte bu iki ayet kurtarıştan ve yargıdan söz ediyorsa, Yahya'nın ortadaki ayette aslında dile getirdiği gerçeğin buna uygun olduğu sonucuna varabiliriz. O, Mesih'in ne yapacağını anlatıyor: Mesih Ruh'ta ve Ateş'te vaftiz edecektir. Kendi vaftizimizi seçebiliriz, ama herkes vaftiz edilecektir. Ateş yargıdır, Ruh kurtuluştur, yaşamdır. O halde Ruh'ta vaftiz kurtuluştur.

Romalılar 8:10: "*Ama Mesih sizde yaşıyorsa, günahlı olan bedeniniz ölü, doğrulukla donatıldığınızdan, ruh da diridir.*" Mesih inanlısı aynı zamanda bu her iki durumu kabul ediyor: Yaşam ve ölüm; günah ve doğruluk. Beden henüz kurtuluşa kavuşmamıştır. Onda hâlâ ölüm vardır. Daha sonra aynı bölümde Pavlos, "*beden de bir gün kurtuluşa kavuşacaktır, fakat o şimdi ölümü tatmaktadır*" açıklığını getiriyor. Ölümün onda olması ve ölüme doğru gitme zorunluluğu nedeniyle bu anlamda o ölüdür. İsa beden için de öldü; beden için yaşam sonra gelecektir.

İnsansal ruh (içsel insan) için yaşam şimdiden buradadır. Bu yaşam Kutsal Ruh'tur. 9. ayete göre Ruh bizde ise, 10. ayette Pavlos, ön şart olarak İsa Mesih'in de bizde olduğunu belirtiyor. Ruh bizdedir çünkü İsa bizdedir. Ancak bizim aklanmamızdan sonra, doğruluk nedeniyle Ruh bizde oluyor ve Ruh bu doğrulukta yaşayabilmemiz için yardım ediyor. Kutsal Ruh bize geliyor çünkü biz aklandık - doğrulukla donatıldık, diğer yönden de Kutsal Ruh yaşamımıza doğruluk getiriyor.

Ruh yaşamdır, Ruh'u alan yaşama kavuşmuş olur.

Titos 3:4-7: *"Ama kurtarıcımız Tanrı'nın iyi yürekliliği ve insanlığa sevgisi belirlediğinde, doğrulukla yaptığımız işlere karşılık değil, acımasına yaraşır biçimde bizi yeniden doğuş yıkamasıyla ve Kutsal Ruh'un yenilemesiyle kurtardı. Tanrı Kutsal Ruh'u kurtarıcımız Mesih İsa aracılığıyla bollukla üzerimize döktü. Öyle ki, O'nun kayrasında doğrulukla donatılmış olarak, sonsuz yaşam umudu uyarınca mirasçılar olalım."*

4. ayette Pavlos, Tanrı insana olan sevgisini açıkça gösterdi, çünkü Tanrı bizim kurtarıcımızdır, diyor. 5-7. ayetler arasında kurtuluşu getiren Kurtarıcı'dan söz edilmektedir. O'nun kurtarıcı nasıl görüldü? Kurtarıcı, Oğul şeklinde. Sonra bizi nasıl kurtardığı şöyle açıklanıyor: *"Doğrulukla yaptığımız işlere karşılık değil, acımasına yaraşır biçimde kurtardı."* O ne yaptı? Bizi yeniden doğuş aracılığıyla kurtardı! Yeniden doğuş bir yıkama benzetiliyor. Suyu yıkama (vaftiz) yeniden doğuş değildir. Yeniden Doğuş suya girmeye, yıkanmaya karşılaştırılıyor. "Ve" ile "Yeni Doğuş" İbranice'de olduğu gibi anlaşılmalıdır: Ruh'un yenilemesi Yeni Doğuşun açıklaması oluyor. Kutsal Ruh içten yenilenmeyi sağlamaktadır.

Bu yenilenme, bu yeniden doğuş ne zaman oldu? Ruh'un üzerimize dökülüşüyle. Kurtarıcı Tanrı bizi Kurtarıcı İsa'yla kurtardı ve İsa Mesih de bizi Kutsal Ruh aracılığıyla kurtardı. Burada tanrısal üçlübirliğin kurtarıcı katılımı açıkça görülüyor. Ruh'un dökülüşüyle bir kimsenin yeniden doğuşunda ne oluyor öyleyse? O açıklanıyor, doğrulukla donatılıyor (ayet 7). Ve biz doğrulukla donatıldığımız için aynı zamanda da mirasçılarız.

2. Yeniden doğuşla ve güçle donanma

"Güç ile Donanmak" konusunu *"Yeniden Doğuş"* konusundan ayıramayız. Güç ile donanmak kişisel kurtuluşa sahip olmakla gerçekleşir.

"Ve size yeni yürek vereceğim ve içinize yeni ruh koyacağım ve taş yüreği bedeninizden çıkarıp bir kenara koydum ve size etten bir yürek verdim. Ve Ruhumu içinize koyacağım ve sizi ka-nunlarımla yürüteceğim ve hükümlerimi tuta-caksınız ve yapacaksınız" (Hezekiel 11:19-20).

Verilen Kutsal Ruh nedeniyle yeni yürek oluşuyor; bu yeni Ruh Tanrı'nın Ruhudur. *"O zaman benim yollarımda yürüyeceksiniz."* O zaman insan Tanrı'nın isteğini yerine getirebilir. Bunun için gerekli gücü Tanrı'nın Ruhunu aldığımız anda, Tanrı'nın Ruhu içimize girdiği ve yeni yüreğe sahip olduğumuz anda alıyoruz.

Yeniden doğuştan sonra insanın daha çok güç alabileceği başka bir deneyim yoktur.

Habercilerin İşleri 1:8'de İsa şöyle diyor: *"Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız; tüm Yahudiye ve Samiriye'de ve dünyanın dört bir bucağında benim tanıklarım olacaksınız."*

4. ve 5. ayetlerin devamı olan 8. ayet de yine Ruh'un geleceğiyle ilgilidir. 8. ayette, *"Ruh üzerinize gelecek"* diyor. Bu, *"Siz Ruh'u alacaksınız"* deyiminin başka bir ifade şeklidir. Şimdi de **"Ruh üzerinize geldiğinde siz güç alacaksınız"** deniyor.

2. Timoteos 1:7: *"Biz... Ruh'un gücünü aldık."* Ruh güçtür. Neden? Çünkü O Tanrı'dır ve Tanrı bizim gücümüzdür.

Eski Antlaşma da böyle yazıyor: Tanrı halkını kurtaran güçtür. Halkına yardım etmede Tanrı'nın ne verdiği değil, Tanrı'nın ne olduğu söz konusudur.

Düşmanları karşısında İsrail nasıl kurtarılıyor? Tanrı'nın kendisi gelip düşmanların işini bitiriyor. Tanrı bizi nasıl kurtarıyor? Yaşamımıza girerek bizi kurtarıyor. O kurtuluştur.

Tanrı yüreğimizde olup da güce sahip olmamak olanaksızdır. **O gücü hissetmek gerekli değil.** Güvenmeli ve O'na sahip olduğumuzu iman ile Kutsal Kitap'ın sözlerinden kabul etmeliyiz. Ruh zayıflığımızdan kurtuluşumuzdur.

3. Tanrı'yla yeni bağlantı

Yuhanna 15:1-5; 1.Korintoslular 12:12-13: Tanrı'yla yeni bir bağlantıya sahip oluyoruz. Mesih ile bir oluyoruz, bu bizim kurtuluşumuzdur.

Mesih İsa ile bir olma öğretisi inancımızın önemli bir ilkesidir. Bu durumda *"bağlantı"* şudur: **Tanrı bizdedir ve biz Tanrı'dayız.** Bu bağlantı Kutsal Ruh aracılığıyla oluşuyor. **Kutsal Ruh içimizde, biz de Kutsal Ruh'ta olduğumuzda üçlülük birbirinden ayrılmıyor, tersine Tanrı'nın bütünüyle birlikte oluyoruz ve bu bizim kurtuluşumuzdur.**

4. Oğullar olarak durumumuz

Romalılar 8:15; Galatyalılar 4:1-7: Biz oğulluk hakkını aldık. Bu, Tanrı'nın çocuğu olmaktan da ötedir. "Evlalık" kavramı da isabetli değildir. Burada söz konusu olan Ruhsal Yasa'dan özgür olmaktır, artık köle değil oğullarız.

Artık bizler için Ruhsal Yasa etrafımızı çevreleyen bir çit değil, tersine, Yasa Koyucunun kendisi içimizde yaşıyor ve biz de O'nda. Ruh kurtuluştur. Ruh'ta olan, artık Ruhsal Yasa altında değil, Tanrı ailesindedir.

D. Vaat'in Gerçekleşme Zamanı

Burada söz konusu olan zamandır: Vaadedilen Ruh ne zaman gelecektir? Bu sorunun iki şekilde yanıtlanması gerekir.

1. Genel kurtuluş tarihi çerçevesindeki zaman

Ruhsal gözle yatay tarih çizgisine şöyle bir bakalım. Sol başta yaratılışı, hemen sonra da günaha düşüşü görüyoruz. Kurtuluş tarihi de bundan sonra başlıyor (Tekvin 3:15). Bu yatay çizginin sonunda yeni yaratılış, kurtuluş tarihinin sona erışı. Ortada Mesih'in kurtuluşunu simgeleyen çarmih! Bu çizgide Kutsal Ruh'un vaadi nerede gerçekleşti?

a. Vaat Pentekost gününde gerçekleşti

Habercilerin İşleri 1:4-5: *"Birkaç güne kadar"* sözünden sonra Vaat gerçekleşmiş oldu. Burada İsa'nın Pentekost gününü düşündüğü apaçıktır.

Habercilerin İşleri 2:16: Bu arada Ruh geldi ve Ruh'un gelişyle oluşan olaylara Yerusaleml'deki insanlar şaşıldılar. Petros bu fırsatı kaçırmadı ve vaaz vermeye başladı. Yoel'den bir metin alarak, *"Bu Budur"* dedi. Yoel'deki vaatlerin hepsi bu gün gerçekleşti demedi. Sadece Yoel'den alıntı yaparak *"Bu budur"* dedi. Kutsal Ruh'un İsrail'in üzerine gelişinden söz etti. Metindeki olaylar bir kenarda duruyor, ama metnin Ruh'u artık buradadır.

İsa'nın gelmesiyle Tanrı İsrail'e Mesih ile ilgili Vaadi yerine getirmeye başladı. Mesih'in iki kere gelmesi gerekir.

Eski Antlaşma'da öyle görünüyor ki, O sanki sadece bir kere gelecek ve yapması gereken şeylerin hepsini bir vuruşta gerçekleştirecek. Yeni Antlaşma'da ise her şeyin bir zamanı olduğu, hatta bunun zamana bölündüğü açıkça görülüyor. İsa bile Nasıra sinagogunda Yeşaya'dan Mesih'e ilişkin bir peygamberlik sözünü okudu ve cümlenin ortasında duruverdi (Luka 4:17-21). Neden? Çünkü (buradaki peygamberliğin) sadece ilk bölümü gerçekleşmiş oluyordu. Okumaya devam etseydi şunu diyemeyecekti: *"Bugün bu metin gözlerinizin önünde gerçekleşti."* Çünkü metnin ikinci yarısı ancak İsa'nın ikinci gelişinde gerçekleşmesi gerekir.

Yoel'de aynen öyleydi: Yoel aracılığıyla konuşan Ruh, Pentekost gününde geldi. Burada ve Zekerya 12. bölümde sözü edilen olaylar daha sonra gerçekleşeceklerdir. Şurası kesindir: Gelmesi gereken vaat, Pentekost günü özde gerçekleşti.

Habercilerin İşleri 2:33: Petros açık ve net bir şekilde, Kutsal Ruh'un gelişiyile ilgili vaadin şimdi gerçekleştiğini belirtiyor burada.

b. Bu vaat (Ruh'un) ilk dökülüşünden sonra gerçekleşti

Nerede? Yeruşalem'de – aynı günde.

Habercilerin İşleri 2:38-39: *"Bu vaat sizin için geçerlidir."* Vaat bir kere gerçekleşmişti ve tekrar yine gerçekleşecektir.

Sonra Kutsal Ruh Samiriye'ye, Kayseriye'ye, Efesos'a da geldi ve son günde de İsrail'e gelecek (Zekerya 12:9-10). İsa Zeytinlik dağına geldiğinde İsrail kurtuluşa kavuşacaktır, Pavlos'un Romalılar 11'de yazdığı gibi. İnsanın kurtuluşu Kutsal Ruh aracılığıyla olanaklıdır. Bu nedenle Zekerya Ruh'un geleceğinden söz ediyordu. O bunu dökülüş olarak adlandırıyor. (Bkz. Hezekiel 36:24-28; 37:1-15 ve 39:25-29). Ve her yerde, Tanrı'nın bugünlerde insanları kurtardığı her yerde Ruh geliyor: (Romalılar 5:5; Titus 3:4-7).

c. Vaat Pentekost'tan önce gerçekleşmiyor

Yuhanna 3:3-15. Önce çarımın gelmesi gerek. Sonra yeniden doğuş oluşabilir. Çarım aracılığıyla da kurtuluş olanağı doğar.

14 ve 15. ayetler Nikodimos'un sorusuyla ilgilidir. İsa'nın Nikodimos'un o gece kurtuluşa kavuşacağını beklemediği görülüyor. İsa henüz çarımha çakılmamıştı. Burada Yuhanna 7'ye benzer bir durum var.

Yuhanna 7:39: *"Bunu, kendisine iman edenlerin alacağı Ruh'la ilgili olarak söylüyordu. Ruh henüz verilmemişti. Çünkü İsa henüz yüceltilmemişti."*

"O bunu Ruh'la ilgili olarak söylüyordu..." Burada çağrının ancak İsa yüceltikten sonra gerçekleşebileceği açıklıkla görülüyor. İsa büyük şölen gününde davet etti. O günlerde O'na gelen ve kendisini izleyenlere dahil olacak, çarımhtan ve dirilişten sonra Ruh gelip hemen susuzluğu giderecektir. Nikodimos'ta olduğu gibi.

İsa, Nikodimos'un yeniden doğuşa ihtiyacı olduğunu belirtiyor. Yeniden doğuş ancak Kutsal Ruh'un gelişiyile olanaklıdır. Ama Ruh henüz gelmemişti. Yeniden doğuş ancak Ruh'un gelişiyile sağlanabilir.

Yuhanna 16:7: *"Size gerçeği söylüyorum, benim gidişim sizin yararınızdır. Gitmezsem, Yardımcı size gelmez. Ama gidersem O'nu size gönderirim."*

İsa önce göğe çıkmalıydı, ancak bundan sonra Ruh gelecekti. İsa göğe çıkmadan vaat gerçekleşmeyecekti.

Habercilerin İşleri 1’de göğe almış günündeyiz ve Ruh henüz vaat edildiği gibi gelmiş değildi. Ama İsa bunun yakında olacağını - O’nun tez geleceğini söyledi. Ve on gün sonra da Petros, Kutsal Ruh geldi ve döküldü, dedi.

Öyleyse Yuhanna 20:20-22’yi nasıl yorumlayacağız? Burada 10 haberci Kutsal Ruh’u aldılar mı? Metinde bu yer almıyor. Düşünülen, hatta öğretilen, habercilerin o anda yeniden doğuşu almış olmaları yolundadır. Habercilerin İşleri 1:8’de belirtildiği gibi, Habercilerin İşleri 2, ikinci ruhsal deneyim olarak tanımlanmaktadır. Böyle bir ayrımı kabul edemeyiz. Biz İsa’yı kendisiyle çelişkiye düşer bir duruma getiremeyiz. Kurtuluş için Kutsal Ruh Pentekost günü geldi. Vaat edilen Kutsal Ruh, İsa yukarıya alındığı sırada bile henüz gelmemiştir (H.İ.1).

O halde burada (Yuhanna 20’de) Kutsal Ruh’u almış ve yeniden doğmuş olamazlardı.

Onların gerçekten Kutsal Ruh’u alıp almadıklarını kesin olarak bilemiyoruz. Yazılanların dışında birşey söyleyemeyiz. Ancak tahminlerde bulunabiliriz ve burada iki olasılık söz konusudur. Bir taraftan onlar Kutsal Ruh’u aldılar, diğer taraftan da onlar Kutsal Ruh’u almadılar denilecek.

Bazıları şöyle diyor: *”Yazıldığı gibi, onların üzerine üfledi,”* ama bununla Ruh’un onların üzerine geldiği söylenmiyor. Onlara göre İsa’nın burada yaptığı, daha önce söylemiş olduğu sözlerin bir onayı, onların Kutsal Ruh’u beklemeleri gerektiğiydi: O gelecektir ve siz O’nu alacaksınız.

Diğerleri ise, onlar Kutsal Ruh’u aldılar ama Pentekost gününde olduğu gibi değil, diyorlar. Bu olanaklıdır. İsa öğrencilerini bir keresinde kendisinden önce gönderdi; onlara cinleri çıkarma ve hastaları sağlığa kavuşturma yetkisini verdi. Öğrenciler O’nun yanındayken Kutsal Ruh’tan yararlandılar, O’nu gönendiler. İsa Ruh’la doluydu ve onlar O’nun zamanında (İsa’nın yanında) bundan yararlandılar, çünkü İsa *”O sizdedir”* dedi.

Kutsal Ruh öğrencilerle birlikteydi; çünkü O İsa’yla birlikteydi. İsa, gitmek istediği köylere, öğrencilerini önceden gönderdiğinde, olasılıkla Kutsal Ruh’u onlara eşlik etsin, yol göstereyin diye verdi. Bu Eski Antlaşma’daki peygamberlere benzetilebilir; onlara da Ruh eşlik eden bir kişi olarak verilmişti.

Diriliş ve Pentekost günleri arasındaki dönemde İsa sürekli olarak onlarla değildi. Olasılıkla çoğu kez yanlarında bulunmuyordu. O tekrar ve sık ortaya çıkıyor, ama onlar çoğunlukla yalnız kalıyorlardı. Bu nedenle olanaklıdır ki, İsa bu süre için öğrencilerine kendi Ruhunu refakatçi olarak vermişti. Bu ancak Eski Antlaşma’daki geçici durumun bir benzeri olabilir. Bu asla Pentekost gününde meydana gelen olayın benzeri değildir.

Ne olursa olsun, hiç bir şekilde Habercilerin İşleri 1:4-5’e karşı bir çelişme olmamalıdır! Biz Kutsal Ruh’un vaadedildiği gibi Pentekost gününde geldiği gerçeğinde kalmalıyız. Yuhanna’nın, Yuhanna 7’de söylediği gibi, İsa’nın önce yüceltilmesi gerekir, bundan sonra Ruh’u simgeleyen su kurtarışa gelir. Ya da Çıkış 17’de olduğu gibi, önce Kaya’ya vurulması gerekir; ondan sonra kurtuluş suyu gelebilir. Ya da Yuhanna 1:29,33’de belirtildiği gibi, önce günahın ortadan kaldırılması gerek, ondan sonra o Kutsal Ruh’la Vaftiz edebilir. Bundan önce kesinlikle günahın ortadan kaldırılması gerekir.

2. Günümüzde kişilerin tövbe ile ilgili olan zamanı

Kurtuluş sırasında kişilere Kutsal Ruh ne zaman geliyor? Tövbeden önce mi, tövbe ile mi, tövbeden sonra mı? Vaat edilen Ruh'un gelişiyile ilgili değişik anlatıları bir daha araştıralım:

a. Pentekost gününden önce İsa'nın öğrencileri olanlara Kutsal Ruhun gelişi

Yuhanna 1:11-13: *"Kendi halkına geldi, ama kendi halkı O'nu kabul etmedi. Kendisini kabul edenlerin tümüne – O'nun adına iman edenlere – Tanrı'nın çocukları olma yetkisi verdi. Onlar doğal kan ilişkisinden, bedeninin isteğinden ya da insan isteğinden doğmadılar; Tanrı'dan doğdular."*

Onlar az idiler, ama bir kaç kişi İsa'yı kabul etmişti. Bunlara bir hak verildi, Tanrı'nın çocukları olma hakkı. İnsan ne zaman Tanrı'nın çocuğu olur? Yeniden doğuşla. İnsan ne zaman yeniden doğar? Kutsal Ruh ile, O'nun gelişiyile. Pentekost'tan önce İsa'nın izleyicileri olanlarda yeniden doğuş Kutsal Ruh'un onlara gelişiyile gerçekleşti.

Yuhanna 7:37-39: İsa susamış olan herkesi kendisine gelmeleri için davet etti. Fakat Yuhanna onların Kutsal Ruh'u henüz almadıklarını söylüyor. Ve bununla henüz susuzluk giderilmiş değildir. İsa ancak yüceltikten sonra Ruh gelebilecek ve susuzluk giderilebilecekti. Pentekost gününde böyle inanmış olanlar vardı ve artık İsa'ya gelmişler ve O'nu hayatlarına almışlardı; ne var ki ancak Pentekost gününde Kutsal Ruh'u alabilmişlerdi.

Eski Antlaşma zamanında Mesih'e inananlar, örneğin Musa (İbraniler 11:24), atalar ve diğerleri, Vaad'i beklediler ama ölmeden önce O'nu asla göremediler.

Buna benzer, İsa'nın öğrencileri Pentekost'ta hayatta ve tövbe etmiş durumdaydılar. Kurtuluşla ilgili Pentekost tarihi, yaşamlarının bu kısmına aittir. Onlar tövbe etmişlerdi, ama daha sonra yeniden doğuşlarını yaşayacaklardı. Çünkü yeniden doğuş ancak Kutsal Ruh'un gelişiyile olanaklıdır.

b. Pentekost günündeki üç bin kişinin iman etmesi

Tövbe tarihleri göz önüne alınırsa Kutsal Ruh'u ne zaman aldılar? Tövbe ettiklerinde Kutsal Ruh'u almadıklarını düşünmek için hiçbir neden yoktur.

c. Tövbe etmeleri ilişkisinde Samiriyeliler (H.İ.8) Kutsal Ruh'u ne zaman aldılar?

Tövbelerinden sonra Ruh'u aldıkları açıkça görülmektedir, kuşkuların olmasına karşın. Samiriyeliler'in tövbesi de Simon'ununki gibi sahte miydi? El koyma sırasında mı tövbe ettiler? Önyargısız olarak metne bakacak olursak, Luka'nın bize Samiriyeliler'in sözü edilen tövbelerinin gerçek olduğunu söylemek istediği izlenimini ediniyoruz. Büyük çoğunluğun tövbesi Simon'ununkinden farklı olduğu apaçıktır. Simon'un tövbesi gerçek değildi. Diğerlerinin tövbesinin gerçek olduğundan şüphe etmek için bir neden yoktur. Ayrıca bu metinde, el koymadan az önce ya da el koyma sırasında bu insanların tövbe ettiklerini gösteren hiçbir belirti yoktur (yani böyle bir şeyi iddia etmek yersizdir).

Ne var ki, bununla ilgili bir sorun ortaya çıkıyor. Bu nedenle metin keyfi olarak hiçbir zaman yorumlanamaz. Kutsal Kitap'taki sorunlarla uğraşmamız gerekir. İlk önce Kutsal Kitap'ın neler dediğine bakmalıyız. Önce şunu bilmeliyiz: Bu insanlar tövbe ettiler, hatta İsa Mesih için vaftiz edildiler, önceden yazıldığı gibi tövbe ettiklerini de beyan ettiler, ama Kutsal Ruh'u almadılar. Kendileri bizzat bu son duruma katılmadılar. Onların bunda bir suçu, imanlarında, tövbelerinde bir eksiklik yoktu. Luka bunda sakıncalı bir durum ortaya koymadı.

Neden Kutsal Ruh'u almadılar? Bu yazılı değil. **Kutsal yazıların sustuğu yerde biz konuşamayız.** Ama biz dikkatli olduğumuz sürece ve Kutsal Yazılara bağlı kalarak tahminlerde bulunabiliriz. Orada, Samiriyeliler ile Yahudiler arasındaki gerginliği öğreniyoruz. Filipos'un Tanrı Sözü'nü müjdelemesiyle birçokları İsa Mesih'e geldiklerinde Kutsal Ruh onların dışında kaldı. O kendini onlara sunmadı. Samiriye'deki olaylar İsa'nın işlerinden sorumlu habercilerin kulağına geldiğinde Petros'la Yuhanna oraya gönderildiler.

Tanrı'nın egemenliğinin anahtarını İsa'dan almış olan Petros'un gelmesiyle kapı genişçe Samiriyeliler'e açıldı. Diğerleri, Yuhanna, gökten Samiriyeliler'in üzerine ateş inmesini isteyenlerden biriydi. İkisi gelip birlikte ellerini koydular. *"Siz bizim gibisiniz, siz tamamen bize eşitsiniz"* dediler. Onlar için dua ettiler ve onlar Kutsal Ruh'u aldılar. Kutsal Ruh'un gelmesiyle Yerusalemlerdeki imanlıların seviyesine getirilmiş oldular.

Kutsal Ruh'u ne zaman aldılar? Tövbe etmelerinden sonra.

Kayseriye: Yukarıda üç metinden söz edildi. Bunlar Kutsal Ruh'u ne zaman aldılar? İsa Mesih'e içtenlikle iman ettiklerinde (H.İ.10:43-44 ve 11:17-18). Hemen sonra da vaftiz edildiler. Ne vaftizle ne de tövbeden önce Ruh'u aldılar, tersine, tövbe ile, ama vaftizden önce. Vaftiz tövbeden sonra gelmelidir. İkisinin arasında zorunlu olarak kısa bir süre bulunuyor. Vaftizle Kutsal Ruh'u alsalardı, tövbede alamazlardı. İman, tövbe, Kutsal Ruh'u almanın gerekli şartıdır.

Efesos: (H.İ. 19) Bu adamlar tövbe etmeleriyle ilgili ne zaman Kutsal Ruh'u aldılar? Muhtemelen Pavlos onlarla konuştuğundan sonra tövbe ettiler. Onlar Yahya'nın öğrencisiydiler ve bu anlamda onların belirli bir tövbeleri olmuştu, ama onlarda eksik kalan İsa Mesih'e dönüşleri, O'na iman etmeleri idi.

Şöyle ifade edilmemelidir: *"Bizim Kutsal Ruh'un varlığından haberimiz yoktu."* Grekçede ifade tarzı bazen dar bir kapsamda kalıyor. Aynı anlatış biçimini Yuhanna 7:39'da görüyoruz, Yuhanna, *"Çünkü, İsa daha yüceltilmediğinden, Ruh verilmemişti"* diyor. Yuhanna, Kutsal Ruh, gelmesi gerektiği şekilde henüz gelmemişti, demek istiyor. O kendisi İsa Mesih'in ağzından Kutsal Ruh hakkında birçok şey yazdı ve Yuhanna Eski Antlaşma'dan da Ruh'un varlığını biliyordu. Habercilerin İşleri 19'daki on iki adam da Eski Antlaşma'yı bilen İsrailiydi. Onlar dindar İsraililer'di. Kendi Kutsal Kitap'larını bilmeleri gerekirdi. Buna göre de Kutsal Ruh'un varlığından haberleri vardı. Vaftizci Yahya'nın özellikle kendisi Kutsal Ruh'tan söz ediyor. Şunu göz önüne almalıyız, onlar Ruh'un Pentekost'taki gelişini bilmiyorlardı ama Ruh'un varlığını biliyorlardı.

Efesos Yerusalemlerden oldukça uzaktadır ve bu on iki adamın Efesos'taki Yahudiler'le sıkça bağlantıları olmadığı belirgindir. Pavlos'un kendisi de Efesos'taki sinagogta bulunmuştu. O günlerde Akila ve Priskila orada hizmet ettiler. Ama bu on iki adam demek ki açıkça onlarla birlikte değillerdi. H.İ. 20'de Pavlus, Efesos'taki ihtiyaçlara kendisinin gerek açıkta gerek evden eve dolaşarak ders verdiğini söyledi. O halde Pavlos değişik evleri dolaşmıştı.

19. bölümde herhangi bir nedenle biraz çekimser kalan *"Adamlar buldu."* On adam kendi Yahudi topluluğunu kurabilirdi ve burada on iki idiler. O halde açıkça onlar yalnız başlarına tapındılar. Pentekost olayına ilişkin onların henüz bir haberleri yoktu. Pavlos konuşmasıyla onları İsa Mesih'e inanmaya yaklaştırmıştı. İman etmelerinden sonra vaftiz edildiler, ama bununla birlikte yine de o anda Kutsal Ruh'u almadılar.

Tövbe ile vaftiz arasındaki zaman süresini bilmiyoruz. Vaftizden sonra Pavlos ellerini üzerlerine koydu. Bunu neden yaptı bilmiyoruz. Belki bu geleneksel bir şeydi. Pavlos belki Samiriye'de olduğu gibi Kutsal Ruh'u almaları için bunu yapıyordu. Unutmayalım ki, her şeye rağmen Pavlus bir haberciydi. Pavlus onların üzerine ellerini koyduğunda Kutsal Ruh'u aldılar – tövbelerinden sonra.

Diğer Bölgeler: Pavlos Efesos'ta kalmadı. Birkaç yıllık bereket dolu işlerinden sonra bölgeden bölgeye, ülkeden ülkeye dolaşıp durdu. Bundan sonra yeni tövbe edenler Kutsal Ruh'u nasıl alıyorlardı? Halen öyle mi oluyordu? Bazen tövbe ile, bazen tövbeden sonra, bazen vaftizden önce, bazen de vaftizden sonra mı Ruh'u alıyorlar? Bu soruları yanıtlarken bazı noktalara dikkat edelim.

Kutsal Yazılar vahiy yoluyla yavaş yavaş oluştu. Hazır bir kitap halinde gökten inmedi. Tanrı zaman zaman Kutsal Ruh ile, kutsal adamlar aracılığıyla bize bu yazıları verme lütfunda bulundu. Kutsal Yazılar'ın oluşumu sırasında eldeki Kutsal Yazılar'a başvurulurdu. Sonuçta ortaya çıkan da Tanrı Sözü idi.

Bazen söylenmiş olanlar devam etti. Bazen yeni Kutsal Yazılar'la bazı yenilikler oldu. Örneğin, İsa geldiğinde Ruhsal Yasa'da bazı yenilikler oldu. Ama Eski Antlaşma bir tarafa bırakılmadı (geçerliliği yitirilmedi), tersine Tanrı'nın yazdırdıkları korundu. Yasa'yla Tanrı'nın ne düşündüğünü öğreniyoruz. Yasa'yı tanıdığımızda, İsa'nın çarmıhının ne kadar anlamlı ve ne kadar önemli olduğu ortaya çıkıyor. Bununla Tanrı'nın yazdırdığı yazılar önemini yitirmiş olmuyor. Biz İncil'de yazılı olan her bir sözle yaşıyoruz (Matta 4:4). Ama biz Kutsal Yazı'nın parça parça meydana geldiğinin bilincinde olmalıyız.

Şimdi Pavlos Efesos'a geldi ve Habercilerin İşleri 19'daki olaylar, Pavlos'un oraya gelişinden kısa bir süre sonra meydana geldi. Pavlos, Efesos'ta Korintoslulara ilk mektubunu yazıp gönderme fırsatını buldu. Bu mektup sadece Korintos'taki inanlılar için düşünülmedi. Pavlos bu yazısında söylediklerini her yerde, her bölgedeki tüm Mesih inanlılarına yöneltti ve (1.Kor.1:2) Rab İsa Mesih'in adını her yerde anan herkesin bunu bilmesini istedi. Tövbe eden kimse Tanrı'nın adını anmaktan kendini alıkoyamaz. İman yaşamının tümü aynı zamanda bir dua yaşamıdır. Ama bu tövbe edip Rab İsa'ya iman etmekle başlar.

Pavlos'un, okuyucunun kişisel geçmişini bilmeye ihtiyacı yoktu. "*Her yerde*" kim Tanrı'nın adını çağırırsa o kimse Kutsal Ruh'un tapınağıdır (1.Kor.6:19). O kimsenin aynı Ruh'ta vaftiz edilmesi ve aynı Ruh'tan içmesi sağlandı (1.Kor.12:13). İsa'ya gelip tövbe eden ve O'na iman eden Kutsal Ruh'u alır. Pavlos bu mektubu Kutsal Ruh'un yönetiminde yazdı. Pavlos, "*Size yazdıklarım Rabbin buyruğudur*" dedi (1.Kor.14:37). O halde bu kelimesi kelimesine Tanrı'nın Sözü'dür! O yeni Tanrı Sözü'ydü. İlk başta Korintoslular bu mektubu okudular. İleri bir zamanda çoğaltılıp her tarafa yayıldı. Dünyanın her yerinde bir inanlı bunu okuduğunda, 'Ben tövbe edip İsa'ya iman ettiğimde Kutsal Ruh'u aldım' diyecektir.

Şimdi artık kuraldışı durumların (istisnaların) kalmadığını biliyoruz. Daha önce herhangi bir özel nedenle bu istisnalar vardı, çünkü Tanrı bazı şeylere açıklık getirmek istemişti; ama bundan böyle bu yoktur! Bundan sonra insan tövbe eder etmez Kutsal Ruh'u almış olacaktır. 1.Korintoslular 12:13'e göre inanlıların tümü O'na bağlanmış, O'nunla ve bütün inanlılarla Ruh'ta bir beden olmuşlardır, Ruh da onların içindedir. (Bugün Mesih'e iman eden biri, iman eder etmez Kutsal Ruh'u alır).

Daha sonra Pavlos Korintos'a geldi. Oradan Romalılara mektubu yazdı. Pavlos Roma'da hiç bulunmamıştı. Roma'da kalmak da istemiyordu. Romalı inanlılar onun bir süre İncil'i müjdeledikten sonra İspanya'ya gitmesine yardım etmelidiler.

Pavlos'un neden Roma'ya gitmeyi önemli gördüğünü çok iyi anlayabiliriz. Pavlos'un stratejik düşündüğü görülüyor. O insanların çok olduğu ve çok geldiği yere gitmek istiyordu, çünkü onun amacı birçok insanın kurtuluş bulmasıydı. Roma'da insanlar tövbe ederlerse, bunlar imparatorluğun dört bir yanından Roma'ya gelmiş olan insanlar olabilir, ki bunlar tekrar memleketlerine döneceklerdi. Böylece Müjde hızlı bir şekilde yayılmış olacaktır.

Pavlos'un Romalılara yazdığı mektup çok önemlidir. Pavlos çağrılmış olan insanlara yazdı

(Romalılar 1:7). Çağrılanlar arasında iki tür insan vardır. Kutsal Kitap'tan öğreniyoruz ki, çağrı bütün dünya içindir. Her insan İsa'ya gelmesi için çağrılıyor, ama herkes çağrıya uymuyor, O'na gelmiyor. Ama gelen ise hemen "*çağrılan*" etiketini alıyor. Bunun anlamı: O çağrıya evet dedi, tövbe etti, Mesih'in çağrısına uydu.

Romalılara mektup tövbe eden insanlara yöneliktir. Pavlos, Romalılar 5:5'te, "*Bu umut utanç getirmez. Çünkü Tanrı'nın sevgisi bizlere verilen Kutsal Ruh aracılığıyla yüreklerimizde dolup taşmaktadır*" diyor. Pavlos'un burada da bireylerin geçmişlerini bilmesi gerekmiyor. Onun mektubunu kim okursa (Korintoslulara yazdığı mektuptaki gibi) 'Ben İsa Mesih'in çağrısına uduysam Tanrı'nın Ruh'u bendedir, benim içime dökülmüştür' diyebilecektir. Romalılar 8:9 bunu daha da belirgin bir şekilde ifade ediyor: "*Mesih'in Ruhunu taşımayan kişi O'nun sayılamaz.*" Dayanağımız bu olmalı.

Ayrıca sürekli iddia edildiği gibi bugün bu türden durumlar yoktur. İddia şudur: Eğer bir kişi *yeniden doğmuşsa*, onun için ikinci bir deneyim vardır. Buna kanıt olarak da Habercilerin İşleri 2; 8:19'daki olaylar gösterilmektedir. Ne var ki, bu bölümlerde konu edilen insanlar henüz yeniden doğmuş kişiler değillerdi.

Yeniden doğuş ilk önce Kutsal Ruh'un gelişiyle meydana geldi (Hezekiel 36:26-27). **Birbirinden ayrı duran bu olaylar yeniden doğmak ve Ruh'u almak değil, tersine, tövbe etmek ve Ruh'u almaktır.** H.İ.2; 8; 19'da sözü edilen bu durum günümüzde artık söz konusu değildir. Günümüzde, eğer bir kimse tövbe ederse hemen yeniden doğar, çünkü o kişi tövbe ettiği anda Kutsal Ruh'u alır. Kişilerin tövbe ettiklerini, ama daha yeniden doğmadığını nasıl bilebiliriz?

3. Özet:

Vadedilen Ruh ne zaman geldi? Büyük Kurtuluş tarihinde ilkin İsa'nın gelişi, ölümü, dirilişi ve göğe alınışından sonra geldi. İsa Mesih'in görevinin önce tamamlanması gerekiyordu.

İnsanların kişisel durumlarıyla ilgili olarak başlangıçta çeşitli zaman dilimleri içerisinde geldi. İlk öğrencilere Kutsal Ruh, tövbe ettiklerinden sonra geldi. Böyle olmalıydı. Başka şekilde olamazdı. Pentekost günü tövbeliydiler. O zaman vaat edilen Ruh'u aldılar. **Vaadedilen Ruh yeni bir yürek getirdiği için öğrenciler değiştirildiler, yeni bir yaşama kavuştular ve Ruh'la Vaftiz olmakla bir beden oldular; bunların tümü bir anda oldu.**

Samiriye'deki öğrencilere de öyle olmuştu. Tövbelerinden sonra Pentekost günündeki öğrenciler gibiydiler: Tövbe etmişlerdi ama Kutsal Ruh'u henüz almamışlardı.

Efesos'taki öğrencilerin durumu da buna benziyor. Kısa bir süre önce – Pavlos'un onlarla konuşmasıyla – tövbe etmişlerdi. Ardından Kutsal Ruh'u aldılar.

Pentekost gününde üç bin kişinin tövbe etme olayı ile Kornelios'un evinde gerçekleşen tövbe olayı farklıdır. Onlar tövbe ettikleri sırada Kutsal Ruh'u aldılar. Gerçekte Pentekost'tan itibaren böyle olması geretti. Petros Kornelios'un evindeki olaylara tanık olduğunda bunun farkına varmıştı. Pentekost'tan beri böyle bir olay henüz meydana gelmemişti.

Pentekost'tan sonraki bu iki olayın herhalde özel bir anlamı vardır. Samiriye'deki anlam bellidir: Değişik uluslardan olan inanlıların aynı düzeyde olmaları gerekir. Görünüşte bizler ırk, cinsiyet, dil, kültür açısından farklıyız, ama Pavlos'un dediği gibi, kurtuluştaki fark, ayırım yoktur (Gal. 3:28).

Efesos'ta Kutsal Ruh'un neden çekimser kaldığını açıklamak biraz zordur. Bunun anlamı muhtemelen İncil'in yayılmasından sonra bir Yahudi "*Adası*" bulunmamasıydı. Bu tehlike

başlangıçta her zaman vardı.

Yahudiler zaten halklar arasında bir Ada'dır. Tövbe ederlerse Tanrı'nın ailesi ile bir olurlar. Çoğunlukla bu böyle; Yahudilikten gelen inanlıların kendi toplulukları içine kapanma tehlikesi vardır.

Öyle görünüyor ki, Kutsal Ruh Efesos'ta, *"Bunu istemiyorum!"* dedi. Bu on iki insan çevredeki diğer inanlılarla bir olduklarını bilmeliydi. Pavlos, Tanrı Yahudilerden ve Yahudi olmayan uluslardan bir topluluk, bir halk yaptı (Efes. 2:11-22) dedi.

Eğer İsrail son günlerde Kutsal Ruh'u alırsa, bu bizim bugünkü durumumuzdan farklı olmayacaktır. Bundan dolayı o gün **özel bir "Pentekost" günü olmayacaktır**. Onlar İsa Mesih'i görecekler. Bu elbette bu güne göre farklıdır, buna rağmen bir özelliği yoktur.

Başlangıçta İsa görüldü ve bundan dolayı iman edilip tövbe edildi. Tövbe etmede İsa'yı görüp görmemenin bir ayrıcalığı yoktur. Gerçi bugün İsa'yı görmüyoruz; buna rağmen imanla O'na dönmek mümkündür, çünkü O'nunla ilgili güvenilir kaynaklarımız var.

İsa Mesih tekrar geldiğinde insanlar O'nu görecekler. Ve İsrail'e sonradan doğru yolu bulma, Mesih'e iman etme ve Kutsal Ruh'u alma armağanı verilecektir. Orada bir *dökülüştən* söz ediliyor, bizim Kutsal Ruh'u alışımızda olduğu gibi (Titos 3:6).

Bugün pişmanlık duyup İsa Mesih'e gelen ve O'nu Kurtarıcı olarak kabul edenin durumu ne olacaktır? Aşağıda sayılanların tümü aynı anda gerçekleşecektir.

İman eden kişi, Kutsal Ruh'u alacaktır. Bu vesileyle,

- O Ruh'ta Vaftiz edilecektir,
- Ruh üzerine inecektir,
- Kutsal Ruh'la meshedilecektir,
- Kutsal Ruh üzerine ve içine dökülecektir,
- Ruh'la mühürlenecektir,
- Kurtarılacaktır,
- Yeniden doğacaktır,
- Doğrulukla donatılacaktır,
- Kutsal kılınacaktır,
- Tanrı'ya ait olacaktır,
- Üçlü Birlik'te olacaktır,
- Tanrı'nın topluluğunda olacaktır,
- Güç ile donatılacaktır,
- İsa Mesih'te var olan her şeyi Tanrı şimdi bize vermek istiyor.

E. Belirtiyle İlgili Soru

Kutsal Ruh'un bir kimseye gelişinin belirtisi var mı? Herhangi bir şekilde bu belirti tanınabilir mi? Başlangıçta düşünce ve duygularla ilgili belirtiler vardı. Bir şeyler görülüyor, duyuluyor ya da hissediliyordu. Rüzgar, alevden diller, yeni dillerle konuşma gibi belirtiler vardı. Bunlar Pentekost günüyle birlikte Ruh'un gelişiyile ilgili belirtilerdi.

Samiriyeliler'de belirtiyle ilgili bir şey görmüyoruz. Onların Kutsal Ruh'u almadıkları izlenimi var ama bunun nasıl tanımlanacağı belli değil.

Kayseriye’de yine belirtiler oldu. Dillerle konuşuldu. Herhalde bilmedikleri dillerle Tanrı yüceltildi. Bu belirtiyi şu sonuca varılıyor: *”Bunlar şimdi açıkça Kutsal Ruh’u aldılar.”* Yeruşalem’de de öyle olmuştu. Ama onlar hiçbir zaman Kutsal Ruh’u alan her keresinde dillerle konuşmalıdır sonucuna varmadılar, böyle bir şey demediler.

Topluluklarda dillerle konuşmanın ne ölçüde yaygınlaştığını bilmiyoruz. Pavlos bununla ilgili ayrıntıları 1. Korintoslular 14’te yazıyor. O diyor ki, bu bir belirtidir, ama sadece bir belirti olmakla kalmıyor. Burada birçok değişik konudan da söz ediliyor.

Oluşumu açısından mucize olan üç ruhsal armağan vardı. (Mucize, Tanrı’nın maddi varlıklar alanında, yaratılış alanında etkin olduğudur.) Şifa, mucize yapabilme olanağı ve öğrenilmediği halde yabancı bir dil konuşabilme yeteneğiydi. Bu doğal oluşumdaki mucizeler hangi amaca hizmet ediyordu?

Bunlar habercilerin Mesih’ten Müjde’yi doğrudan aldıkları ve haberin tanrısal kaynaklı olduğunun onaylanması gerektiği yerde meydana geldiler (yani, habercilerin gerçek haberciler oldukları, söyledikleri sözlerin de Tanrı Sözü olduğu nereden bilinecekti? Onlara verilen özel yetki ve armağanlardan!). Bir şeyler görüldü ve buna inanılması gerekiyordu. İbranilere mektubun yazarı bunların kendi zamanında geçmişe ait olduğunu yazıyor (İbr.2:3-4). Bununla bilinmeyen dillerde konuşmanın devamlı olarak geçmişe ait olduğu sonucunu çıkarmamız gerekir. Tanrı doğa üstü olayları tekrar ve tekrar yineleyebilir, fakat başlangıç zamanı yenilenemez.

Kutsal Ruh’u almanın en önemli belirtisi dua etme yeteneği ve kutsal bir yaşamdır. Hıristiyan olmayanların bunu gördüğünde inanmaları gerekir. Günümüzde söz konusu olan görüntü değil daha çok ruhsal belirtilerdir.

Bölüm V

İMANLILARIN YAŞAMINDA KUTSAL RUH’UN ETKİSİ

A. Kutsal Ruh’la Dolu Olmak

Burada üç soruya yanıt vermek istiyorum:

1. Kutsal Ruh’la dolu olmak nedir?

Yuhanna 10:10; 15:5; Efesoslular 3:16-19; 5:18

a. *Esas anlamı Tanrı’yla dolu olmak*

Kutsal Ruh Tanrı’dır. Baba olan Tanrı, Oğul ve Kutsal Ruh birdir. Biri neredeyse, diğerleri oradadır. Biriyle dolu olan diğerleriyle de dolu olur. Hem Mesih’le ilgili, hem de Kutsal Ruh’la ilgili öğretilerde olsun üçlübirliği asla gözardı edemeyiz.

b. *Tanrı’nın egemenliği konusu*

Habercilerin İşlerinde, insanların öfkeyle dolu oldukları söyleniyor. Yuhanna 12:3’de, *“Meryem çok değerli katıksız sümbül kokusundan bir litre alıp İsa’nın ayaklarına sürdü, sonra da saçlarıyla ayaklarını kuruladı. Tüm ev sümbül yağının kokusuyla doldu”* deniyor. Bu evin her yerine, istediğiniz odaya girin, her yer bu kokuyla doluydu. Ruh’la dolu olan, Tanrı’nın kokusuyla da doludur. O hayatın bütününe hükmeder. Öfkeyle dolu olan, öfkenin yönetimi altında - Ruh ile dolan

da Ruh'un yönetimi altındadır.

Pavlos Kutsal Ruh'la dolu olmanın karşısına alkolü getiriyor, "*Şarapla sarhoş olmayın*" (Ef.5:18) diyor. Genel olarak Tanrı vergisiyle de sarhoş olunmamalıdır. Tanrı'nın yarattığı her şey - yiyecek, içecek, duyulacak ya da tat alınacak her şey - bizi sarhoş edebilir! Ama ayık olarak düşünmekten asla vazgeçmemeliyiz.

Alkol ile sarhoş olan, alkolün yönetimi altına girer. Ruh'la dolu olan tamamen Tanrı'nın egemenliği altındadır. Düşünceleri, duyguları, hareketleri tümünden Tanrı'nın etkisi altındadır.

c. Tanrı'nın yardımı konusu

Tanrı yardımcımızdır, kurtuluşumuzdur. Tanrı'yla dolu olan Tanrı'nın yardımıyla da doldurulmuş olur. Yaşamımızda Tanrı'nın bize yardım edemeyeceği hiç bir alan yoktur.

Zor duruma düştüğümüzde Tanrı bize yardım eder. Birbirimizle konuşmakta zorluk çektiğimiz zaman da Tanrı bize yardım eder. Karakterim açısından diğerleriyle konuşmakta zorluk çekiyordum. Bunu başardığımda gözlerim yaşardı. Rab, küçük ya da büyük, her sorunumuzda, her alanda bize yardım etmek istiyor. Kutsal Ruh'la dolu olmak demek, O'nun yardımıyla da dolu olmak demektir.

Pavlos alkolün yıkım getirdiğini söylüyor. Kurtuluş yaşam demektir. Kurtulmamak ise yıkım ve ölümdür. Alkol yıkıma, mahva götürür. Kutsal Ruh yapıcıdır, bizi Tanrı'nın benzerliğine dönüştürmeye çalışır. Kutsal Ruh, Tanrı tarafından görevlendirilmesiyle hayatımızda etkinliğini sürdürür.

Özet olarak:

Biz Tanrı tarafından Kutsal Ruh ile doldurulmuş isek, O'nun için varız demektir, çünkü O bizim Rabbimizdir. Diğer taraftan O, bizimle olan Tanrımız'dır, çünkü bizim yardımcımızdır. Kutsal Ruh'la dolu olmak demek, Tanrı'nın yardımı ve O'nun egemenliğiyle dolu olmak demektir.

d. Sürekli doldurulma konusu

Efesoslular 5:18, eylemin sürekliliğiyle ilgilidir. Bunu şöyle yorumlayabiliriz: "*Daima Ruh'la dolu olun!*" Aslında bu kendiliğinden anlaşılan bir şeydir. Başka türlü olması da mümkün değildir. Tanrı'yla dolu olmadığımız günler olabilir mi? Tanrı'nın egemenliğinden uzaklaşabilir miyiz? O'nun yardımından, tatile çıkar gibi uzaklaşabilir miyiz? Hayır! **Bu olanaklı değildir.** Kendi kendimizi aldatmayalım. **Biz her zaman O'nun egemenliğinin altında bulunuyoruz ve devamlı olarak O'nun yardımına muhtacız.**

e. Aniden doldurulma vardır

Burada bir anlık zaman söz konusudur. İsa'nın öğrencileri Pentekost gününde Kutsal Ruh'u aldılar. Biz ise tövbe ettiğimiz anda Kutsal Ruh'u alıyoruz. İsa'nın öğrencileri Kutsal Ruh'u aldıklarında onunla doldular. Bunu kanıtlayamam, ama sanırım bizde de bu böyledir. **Kişi tövbe ettiğinde Tanrı kendini bütünüyle ona verir. Böylece Tanrı ona el koyar ve bırakmaz.**

Ama biz bunun daha sonra nasıl devam ettiğini biliyoruz. Kutsal Ruh, hayatımızda kendimizin yönetmek istediği odaları bize gösterir. Biz bir ev gibiyiz. Biz İsa'yı kapıdan içeri aldık, O bizde ikamet ediyor ve belki de biz O'na oturma odasını gösterdik. Ve biz O'na, "*İsa otur, burada karar senin*" diyoruz. İsa burada yer alıp burayı dolduracaktır. Şimdi iş günü başlıyor ve İsa'nın benim olduğum çalışma odasının kapısına vurmakta olduğunu hissediyorum ve İsa soruyor: "*Burada ne okuduğunun görebilir miyim?*" Ah, aniden gözlerim açılıyor. Burada evde bulunduramam gereken

bazı eşyalar var. Sonra farkediyorum ki, İsa, bulunduğum başka bir odanın kapısına vuruyor. Bu odada ben belki radyo veya kasetçalar dinliyorum. Sonra İsa, "Sen burada ne dinliyorsun" diyor. O, bu odayı da doldurmak, düzenlemek ve burada da bana yardımcı olmak istiyor. Sonra yatak odasına gelip kapıya vuruyor. O, burada da Rab ve yardımcı olmak istiyor. Daha sonra iş yerime geliyor ve burada da etkin olmak istiyor. Sonra benim paramın bulunduğu odaya geliyor. Böylece hayatımın odaları genişletilmiş ve bir anlamda ben Ruh'la daha fazla dolmuş oluyorum. Bu bir süreç, ama Mesih'e yöneldiğim gün gerçekleşen aniden ve görelî dolma olayından başlamıştı.

Habercilerin İşleri 4'te Petros Müjdeyi bildirdi ve kötürümü sağlığına kavuşturmasıyla halkın dikkatini çektiğinden geceyi hapiste geçirdi. Ve bu olayların ertesi günü sorgulama başlatıldı. Petros için bu yeni bir şeydi ve şimdi kendisine gözdağı verilebilirdi: İsrail'in büyük beyleri de hazırıldılar. Fakat Luka durumu anlatırken şöyle diyor: "**Kutsal Ruh'la dolan Petros onlara şöyle dedi...**" (H.İ.4:8)

Biz Petros'un o anda Kutsal Ruh'la dolu olduğu izlenimini ediniyoruz. Petros daha önce Kutsal Ruh'la dolu değil miydi? Suçlu duruma düşecek bir şey mi yapmıştı? Hayır. O itaatkardı. Böyle durumlarda o henüz büyümemişti, ama Tanrı büyüktü ve Tanrı Petros'ta yer aldı (yani, bu durum Petros'un kapasitesini aşan bir durumdu). Ama Tanrı Petros'u doldurdu.

Bir örnek: Siz arabanızın lastiklerinin daima yeterli havayla dolu olmasına dikkat edersiniz. Normal olarak lastiklerinizin belirli bir basınca ihtiyacı vardır. Ama şimdi siz uzun bir yolculuğa, tatile çıkacaksınız. Arabanızı tamamen yüklediniz ve arabanıza bindiniz. Bir de baktınız ki arabanızın lastiklerindeki hava epey inmiş. Bu durumda arabanızın lastiklerinden hava mı kaçtı? Kesinlikle hayır! Arabaya fazla yük yüklendi ve daha önceki normal şartlarda olan lastiklerdeki hava yeterli gelmedi. Lastiklerde daha önce bulunan hava, aynen yerinde duruyor; yani daha önce tekerleklerdeki hava 2.2 ise, şimdi de aynıdır. Ancak bu hava arabaya vurulan yüke az geldi. Ama şimdi lastiklere biraz daha hava basmak gerekir. Dışarıdan gelen basınç ne kadarsa içerideki basınç da o kadar olmalıdır. Dışarıdaki basınç fazlaysa, o zaman daha çok hava almalısınız! Ruhsal alanda da durum buna benziyor. Ruhsal anlamda Tanrı kendisi havayı oluşturuyor ve kendisi bu direnci sağlıyor.

Kişilerin aniden Kutsal Ruh'la dolduğu başka durumlar da var. Bu bir kimsenin günah işledikten sonra tövbe etmesi durumu değildir. Bunlar yeniden güçle donanmak da değildir. Günlerce dua ve oruçtan sonra da meydana gelmedi. Bu inanlılar itaat yolundaydılar. Tanrı onları yeterince güçlü olmadıkları durumlarla karşılaştırdı. Tanrı bize sıkça taşıyamayacağımız ağırlıklar yüklüyor, bununla kendisine yönelmeyi öğrenmemizi ve muhtaç olduğumuz gücün doğaüstü bir şekilde olduğunu görebilmemizi sağlamak istiyor.

Habercilerin İşleri 4. bölüm son kısım. İnanlılar, sadece habercilere karşı değil, tüm inanlılara karşı olduklarını – sıranın kendilerine de geldiğini anladılar. Bunun üzerine Rabbi çağırılmaya başladılar ve Rab de onları güçlendirdi.

Habercilerin İşleri 7. bölümün sonu: Stefanos'u taşıyarak öldüreceklerdi. Stefanos'un bu ölüm acılarından geçebilmesi için ölmeden önce Kutsal Ruh'la doldurulmuştu.

Habercilerin İşleri 13. bölümün başında Elimas ile karşılaşıyoruz. Şeytanın temsilcisi olarak İncil'in duyurulmasını engellemek istiyor. Pavlos'un böyle bir durumla ilk kez karşılaştığı anlaşılıyor.

Kutsal Ruh için bu ilk kere olmuyordu. Pavlos bu durumun üstesinden gelebilmek için Kutsal Ruh'la dolmuştu. Bölümün sonuna doğru yeni inanlıları görüyoruz. Baskılar nedeniyle Pavlos ve Barnabas gitmek zorunda kalıyorlar; ama yeni inanlılar orada kalmak zorundalar. Bu durumu Tanrı sağlıyor. Şimdi onların bir çobanı yok, ama Tanrı onları terk etmiyor. Onları güçlendiriyor. Kendi Ruhuyla onları dolduruyor.

Bunlar bizlere itaat yolunda aniden Ruh'la dolmayı anlayabilmemize yardımcı olabilecek harika örneklerdir.

Hep Mezmur 23'ü düşünürüm. Adımlarımızı çobanla birlikte atarsak, çayırlara, sakin suların üzerine, hak ve adaletin yolu üzerine güneş doğunca, belalar uçurumunun kenarında bile, O'nun bizimle olmasını beklemeye hakkımız olur.

2. Kutsal Ruh'la dolu olmak ne değildir?

Kutsal Ruh'un gelişinden sonra aradan yaklaşık 2000 yıl geçti. Bu arada kayda değer çeşitli görüşler elde edildi. Bu nedenle biz sadece Ruh'la dolu olmanın ne demek olduğunu değil, ne olmadığını da söyleyebilmeliyiz. Bununla ilgili bir listenin tamamını değil, sadece birkaçını vereceğim:

a. *Kutsal Ruh'la dolu olmak, Kutsal Ruh'u almak değildir*

Önceden sözü edildiği gibi, Kutsal Ruh'la dolmak Ruh'u almakla aynı zamana rastlayabilir. Bir çok şey aynı anda olabilir, ama özde aynı şey değildir. Örneğin, pencere açıldığı anda içeri hava girer. Buna rağmen bu farklı iki olaydır. Pencereyi açmak olayı ayrı şeydir, içeriye giren hava ayrı şeydir.

Kutsal Ruh tövbe ile insana gelir ve onu doldurur. Ama sonra insan, ya daha çok güce ihtiyacı olduğu için ya da günah işleyip yaşamında tekrar Rabbe yer vermek istediği için yeniden Ruh'la dolar. Kutsal Ruh'la dolu olmak insanın yaşamı boyunca devam eden bir şeydir, ama Kutsal Ruh'u almak sadece bir kereye özgüdür! Bunlar farklı iki olaydır, birbiriyle karıştırılmamalıdır.

b. *Kutsal Ruh'la dolmak, Kutsal Ruh'la vaftiz olmak değildir*

Bu iki kavram daima birbiriyle karıştırılmaktadır. **Kutsal Ruh'la vaftiz olmak asla bir buyruk olarak verilmedi.** Tanrı bize Ruh'la vaftiz olmayı asla emretmiyor, ama bize Ruh'la dolmamızı emrediyor (Efesoslular 5:18). *Kutsal Ruh'la Vaftiz* olmak Mesih'te olan yerimizle ilgilidir, *Ruh'la dolu olmak* ise kendi durumumuzla ilgilidir.

c. *Kutsal Ruh'la dolmak, Kutsal Ruh'la meshedilmek değildir*

Meshedilmek Ruh'u almakla ilgilidir. Bazen kulakların ya da dudakların "*Meshedilmesi*" için dua ediliyor. Meshedilmiş vaizlerden ya da vaazlardan da söz ediliyor. Bununla beraber Ruh'la meshedilmek Ruh'u almaktan başka bir şey değildir. İnsan asla yeniden meshedilmez.

d. *Kutsal Ruh'la dolmak güçle donanmak değildir*

Güç Tanrı'dır ve Tanrı Mesih aracılığıyla Kutsal Ruh ile yaşamımıza girer. Bu nedenle ben Tanrı'nın gücüyle donanmışımdır.

Uzun bir süre için stok yapmak üzere alışveriş yaparız. Özellikle alışveriş merkezinden uzak bir yerde oturuyorsak, kente ya da köye geçici bir süre gelmeyeceksek, bir günlük ihtiyaçtan fazla, hatta bir aylık ya da birkaç aylık ihtiyaçlarımızı alır, stok ederiz. Şimdi bu stoklar evdedir ve alışveriş yapmaya artık ihtiyaç yoktur. Çünkü her şey evde mevcuttur. İhtiyaç duyulan her şey buradadır. Eğer Tanrı hayatımda bulunuyorsa ihtiyaç duyduğum tüm güce sahip olmuş oluyorum. Benim sadece itaat eden biri olmam gerekiyor. Bunu yaptığımda güç derhal bende yer alır. Bu her zaman hissedilmez.

Bazen kendimizi tamamen halsiz ve güçsüz hissedebiliriz; ama bunun Tanrı'nın gücünün eksikliğinden kaynaklandığını düşünmemeliyiz. Bunun onunla ilgisi yoktur.

Olabilir ki siz kalkıp vaaz verdiniz ve bu vaaz sadece bir kekelemeydi. Sadakatle Kutsal Kitap okunup dua edildiye ve buna rağmen Tanrı bunun böyle olmasına izin verdiyse, insanın bu nedenle kendisini suçlu görmesi gerekmez.

Biz güçlü olduğumuzda bunu hissetmek zorunda değiliz. Sadece güvenmemiz gerek. Gördüğümüz şey önemli şey değildir! Biz Tanrı'nın ne yaptığını çoğunlukla bilemeyiz. Bu her zaman gözle görülüp tanınmaz. Bu nedenle hizmetimizi imanla, güvenle sürdürüyoruz, sonucu görmesek bile.

Ne ölçüde güçlü olduğumuzu her zaman bilemeyiz. Nasıl, hangi dinamikle etkilediğini hiç bilemeyiz. Ama bir gün bunu öğreneceğiz.

İnsan her zaman yeniden donatılmaz. Yeni bir donanım için tam yetkiyle ve bütün bir güç ile de dua etmek gerekmez. Biz zaten donatılmışız!

e. Kutsal Ruh'la dolmak Tanrı'nın özel kutsaması değildir

Kutsal Ruh'la dolu olmak Tanrı'dan *fazladan* alınabilecek bir kutsama değildir. Günümüzde sıkça Tanrı'dan **daha çok** almaktan söz ediliyor. Diğer bir taraftan tövbe edip yerimizde durmamak gerek. Tövbeden öte bir de büyüme, gelişme var. Biz bununla Tanrı'dan daha çok aldığımızı söylemiyoruz; ama her zaman tövbe ettiğimizde aldığımızdan daha çoğuna ihtiyacımız var denilmektedir. **Bir inanlı yaşamında Mesih'ten aldığımızdan daha fazlasını alamaz.**

Birkaç Ayet:

Efesoslular 1:3: *"Rabbimiz İsa Mesih'in Babası ve Tanrısı kutlu olsun. Göksel yerlerde bizleri her tür ruhsal kutlulukla Mesih'te kutlu kılan Tanrı O'dur."*

Ruhsal kutsamayla donatıldık. Hatta Mesih'teki bütün kutsamalarla kutsandık.

Koloseliler 2:9-10: *"Çünkü Tanrı'nın kişiliği bütün doluluğuyla Mesih'in insan bedeni içinde konut kurmuştur. Sizler de yaşam için gerekli doluluğu O'nda buldunuz. O her başkanlığın ve yetkinin Başı'dır."*

Kelime olarak, **"Siz dolduruldunuz."** Tanrı'nın bugün bize vermek istediği her şeye **Mesih'te sahibiz**. Bize vermek istediği bu doluluk Mesih'te bulunuyor. Biz Mesih'e sahip olduğumuza göre doluluğa da sahibiz. Mesih'in hayatımızı nasıl etkileyeceği konusunu kendisine bırakalım. Özel bir kutsama diye adlandıracağımız, daha sonra fazlasını da alacağımız 'ikinci' ya da 'özel' bir olay ya da bereket daha yaşamamız gerekir dememeliyiz. (Biz Mesih'e iman eder etmez, Mesih'te her şeye sahibiz!)

2.Petros 1:3: *"Kendisine özgü tanrısal güçle, yaşama ve tanrısayarlığa ilişkin her şeyi O bize verdi. Bizleri kendi yüceliğine ve erdemine çağıranı bilme aşamasına gelmemizle bize her şeyi sağladı."*

Mesih'e sahip olduğumuzda düşündüğümüzden çok daha fazlasına sahip oluruz. Bu iman yolculuğu için Tanrı bize her şeyi armağan etti. O bize her şeyi vaadetti. **Bizim çobanımız varsa, her şeyimiz vardır.** O sürüye bakar.

f. Kutsal Ruh'la dolmak ruhsal yaşamın üst düzeyine getiren "ikinci bir deneyim" değildir

Bu görüş çok yaygındır. Bunun değişik örnekleri vardır.

Ruhsal yaşamımızın ilk bölümü, İsrail'in Kenan diyarına yolcuğu ile karşılaştırılıyor. Mısır'dan göç bizim dönüşümüz, tövbemiz olmuş oluyor. Bunu çöldeki yürüyüş takip ediyor. İsrail'in çocukları tekrar ve tekrar yenilginin acısını çektiler ve hayatları bu yenilgilerle simgelenmiş oldu. Fakat Ürdün'ü (Şeria) geçtiklerinde bu durum değişmişti. Bizim de "Ürdünü geçmeye" ihtiyacımız vardır, deniyor.

Gerçi çölde yoksulluk çekildi, ama zafer de kazandılar ve sadakatle Rabbin Toplanma Çadırını yaptılar, fedakârlıkla günbegün itaatkârlıkla gittiler, bulut ve ateşten sütun onlara yol gösterdi. Daha sonra Kenan diyarında zaferin yanında başarısızlık da vardı.

Şöyle bir iddia ileri süremeyiz: Sen gerçekten tövbe ettin ama başlangıçta yükselişler ve alçalışlar olabilir. Sen daha Ürdün'den geçmelisin ki daha sonra zafer dolu bir yaşamın olsun. İncil'in hiç bir yerinde böyle bir iddia (öğreti) yer almıyor.

Romalılar 6:8, bu modelin hizmetine sokulamaz. Burada da Kutsal Yazıların dışına çıkmamayı öğrenmeliyiz. İncil Ürdün'den (Şeria'dan) söz ettiğinde bu daha çok ölümün resmidir; bundan sonra da göksel diyara gireceğiz (İbraniler 4:1).

Bazı çevrelerde "inanç huzurundan" söz ediliyor. Bir denemeden geçip bu denemede Rabbe tam inancımız olmalı. Ondan sonra bir ruhsal huzur evresine gireriz, deniliyor.

Bu bir yanılmadır. İnandığımızda iç huzuruna kavuştuğumuzu tekrar ve tekrar yaşarız, ama bu kayda değer ikinci bir tecrübe değildir. Hayatımızın sonuna kadar inançsızlığa karşı mücadele etmeliyiz ve yaşamımızın sonuna kadar yeniden güvenebilmeliyiz.

Ayrıca benliğimizin çarmıha gerilmesinden de söz ediliyor. İnanlı iman yaşamında olan tembellik ve cansızlık günahından ikna olup bir sınıra, sona dayanır ve pişmanlık duyarak tövbe edermiş. Buna da bir nevi 'kendini haçlamak' deniyor. Kişi kendini haçladıktan sonra, özel bir şekilde kendini "Mesih'le birlikte çarmıha gerilmiş" gördüğünde Kutsal Ruh'la dolmaktadır, deniliyor.

Bu da özel bir olay sayılıyor. Bu bağlamda tekrar ve tekrar Galatyalılar 2:19-20 gösteriliyor: "Mesih'le birlikte çarmıha gerildim, artık yaşayan ben değilim, bende yaşayan Mesih'tir." Ama Pavlos'un çarmıha gerilmesi kendi iman yaşamında değil, orada, her imanlının çarmıha gerildiği, Mesih'in bizim için çarmıha gerildiği yerde meydana geldi. Mesih hepimiz için öldü ve her inanlı Mesih'in çarmıhında öldü. Bunu her zaman imanla hatırlamalıyız ve bunun etkisiyle günahı bırakmalıyız. Tövbede bu ilk kez meydana gelir.

Mesih'in bizim günahlarımız için öldüğüne inandığımızda bizim eski yaşamımız son bulmuş olur ve yeni bir yaşam başlar (2.Kor.5:17). Bu, insanın hatıra defterine mutlulukla kaydedebileceği bir olaydır. Mesih'le birlikte çarmıha gerildiğimizi hiç unutmamalıyız (Rom.6:11). İnsan genellikle unutmaya meyillidir. Ama bu nedenle insan tekrar çarmıha gerilmez. Bunun yerine buna tutunup unutmamalıyız ve buna tutunduğumuz ölçüde de Kutsal Ruh yaşamımızda yer alacaktır.

g. Kutsal Ruh'la dolmak aranabilecek bir tecrübe değildir

İnanlılar sıkıntı anında aniden Ruh'la dolmayı aramaz. İnsan bunu ister, ama bunu tecrübe edinmek için denemez. Kendisi de bunu sağlayamaz. Bu Tanrı'nın elinde olan bir şeydir.

Ruh'la dolmak aranan bir tecrübe değildir, tersine, elde edip saklamaya çalışılan bir durumdur. Eski Antlaşma'da bile Kutsal Ruh'la dolmak aranmadı.

3. Kutsal Ruh'la dolmak için nasıl bir katkımız olabilir?

Birkaç yanıt:

a. Bazı şeyler düşünülmalıdır

Tanrı çok şey yaptı. Ruh'la dolmak istendiğinde, Tanrı'nın neler yaptığını akla getirmek gerekir. Gerçekte sahip olduğumuz şeyi aramaktan korunmuş oluruz böylece. Efesoslular 1:3; Koloseliler 2:9-10'a baktığımızda insanın her şeyden önce teşekkür etmeye başlaması gerekir.

Tanrı'nın yardım etmek için bizi zayıflığa yöneltmek gibi bir yöntem kullanacağı akılda tutulmalı. Tanrı bütün onurlara sahip olmak ister. Biz kendimize çok fazla önem verirse O layık olduğu onuru almaz. Şu ayetler üzerinde düşünmeliyiz: Mezmur 102:24; 2.Korintoslular 12:9-10; 4:7 vd.

2.Korintoslular 1:8-10: *"Kardeşlerim, Asya bölgesinde çektiğimiz acıdan habersiz kalmanızı istemiyoruz. Aşırı oranda – gücümüzün üstünde – sıkıntıya düştük. Öylesine ki, yaşamaktan umudu kestik. Gerçekten, ölüm yargısının üzerimizde olduğunu düşündük. Ama kendimize değil, ölüleri dirilten Tanrı'ya güvenelim diye oldu bu. O bizleri böylesi ölümcül bir deneyimden kurtardı; kurtaracaktır da. Kendisine umut besliyoruz, bizi yine kurtaracaktır."*

Pavlos aşırı oranda sıkıntıya düştü. Tanrı ona bir yük yükledi ve onun bunu taşıyacak gücü yoktu, öleceğinden korkuyordu (9. ayet). İnsani açıdan ölüm kesindi. Bununla beraber Tanrı onu kurtardı. O halde Tanrı onu neden bu duruma düşürdü? Yanıt: Kendi kendine güvenmemeyi öğrensin diye.

Ona yardım eden onu ölümden kurtaran Tanrı'ydı. Tanrı için, ölümden önce ya da ölümden sonra kesin bir ölümden kurtarmak arasında bir fark yoktur. *"Bu gömüyü toprak kaplarda taşıyoruz. Öyle ki, aşırı oranda açıklanan güç bize değil, Tanrı'ya özgü olsun!"* (2.Kor.4:7). Neden? Bizim değil, Tanrı'nın gücü olduğu bilinsin diye. Topraktan kap uzun zaman dayanmaz. Biz Ruh'la dolmak istediğimizde ne kadar zayıf olduğumuzun farkına varmalıyız.

b. Güvenmeliyiz, O'nun yardımını beklemeliyiz

Mezmur 23:1: *"Rab çobanımdır, benim eksiğim olmaz."*

O buradaysa eksiğim olsa bile benim eksiğim olmaz, çünkü eksiklik sözünün anlamını Tanrı tanımlıyor. Eksiğim olduğunda O'nda her şeyim vardır. *Göklerde başka kimim vardır? Yeryüzünde senden başkasını istemem*" (Mezmur 73:25) diyor Mezmur yazarı.

Üzerinde durabildiğimiz bazı vaatler var. 2.Korintoslular 12:7-9'da Pavlos, *"Bedenimde bir diken, beni yumruklamak için bir şeytan meleği verildi"* diye yazar. Pavlos, bu dikenden kurtulmak istedi, ama İsa Mesih ona, *"Kayram sana yeter"* yanıtını verdi. Bu bir buyruk değil, bir vaat idi.

O'ndan hangi yardımı, desteği kesin olarak bekleyebiliriz? Ben bunu en az düzeyde belirteceğim. Şunları kesinlikle hesaba katabiliriz. Baskılar çok büyük olabilir. Üzüntü, düşmanlık, mahrumiyet gerçek olabilir. Şu iki temel gerçek yıkılmaz, yıkılmamalı. 1. İman, 2. Sevgi.

1. İman. Her zaman Rab'be güvenebilirim. Güvenmek bizi İsa Mesih'e bağlayan zincirdir. Bu bizim O'nunla olan ilişkimizin anahtarıdır. Pavlos, *"Ne üstümüzdeki ne altımızdaki dünyanın güçleri, ne de kurulu düzende başka bir etken bizleri Rabbimiz Mesih İsa'da açıklanan Tanrı sevgisinden"*

ayırabilir” diyor (Rom.8:39). Burada onun imanını görüyoruz. Ayrılık, güvenin yıkılması demektir. Bu güveni yıkmaya hiç bir baskının gücü yetmez. O’na güvenebilmem için kendimi Rab’be bırakmalıyım. Bunun için yeterli kayra olacaktır.

2. Sevgi. Bu bizim Rab’le ilişkimizin özüdür. İman, ilişkide anahtardır, taşıyıcıdır. İlişki için iman gereklidir. İlişki sevgiden oluşur. Bu sevginin azalması gerekmez. Hiç bir şey bizi Mesih’in sevgisinden ayıramaz. Ne bizim O’na ne de O’nun bize olan sevgisinden.

Diğer Vaatler: Efesoslular 3:20; Filipililer 4:13; Koloseliler 1:29; Yakup 4:6.

c. Tanrı egemenliğine girerken bu güvende itaatli olmalıyız

Her zaman O’nun bizim Tanrımız olduğunu bilmeliyiz! Kutsal Ruh’la dolmak isteyen kimse her zaman O’nun egemenliğini kabul etmelidir.

İtaatimiz neye doğru yöneliyor? Tanrı’nın Sözü’ne. İtaatli olmak isteniyorsa, yapılması gereken bilinmelidir. Bunu bize Kutsal Kitap’ın bütünü söylüyor. Kutsal Kitap’ın bütünü Kutsal Ruh’un Sözü’dür. İsa topluluklara konuştuğunda, *”Bunu Kutsal Ruh bütün topluluklara söylüyor”* (Vahiy 2 ve 3) der. Kim ne yapması gerektiğini bilmek istiyorsa Kutsal Kitap’ını okusun. Bu çalışma asla bitmez. Bir imanlının işsiz kalması anlaşılabilir bir şeydir. Onun her zaman yeterince işi vardır! Kutsal Ruh’un isteği Tanrı’nın Sözü’nde kendini ortaya koyuyor: Yuhanna 16:13-15.

İtaatkarlığın hangi şekilleri vardır?

Yasada bu, *”Yapmalısın”* ya da *”yapmamalısın”* demektir.

Eğer *”Sen Yapmalısın...”* direktifine uyulmadığında Tanrı’nın isteğine karşı gelinmiş olur. Ve Tanrı *”Yapmamalısın”* dediğinde ise itaatsizlik yapıldığında, yasa çiğnenmiş olur.

İlkinde yeterince ileri gidilmemiş, diğerinde ise çizgi aşılmış olur. İncil’de de bu böyledir. Tanrı bizim bazı şeyleri yapmamamızı, bazı şeyleri de yapmamızı söyler. 1.Selanıklıler 5’te birkaç emir vardır ve bununla ilgili 19. ayette Ruh’u söndürmekten söz ediliyor. Söndürme konusunda ya bir ses ya da bir ateş düşünülebilir. Efesoslular 4:25-32’de yasaklardan söz ediliyor. 30. ayette Kutsal Ruh’un üzülmesinden söz ediliyor.

B. İmanlıların Yaşamında Kutsal Ruh’un Etkinlik Şekli

1. Kutsal Ruh yaşamın ve kurtuluşun Ruhu olarak etkinlik gösterir

Kutsal Yazılardan Bölümler:

Romalılar 8:2: Burada Kutsal Ruh, *”Yaşam veren Ruh’un yasası”* diye adlandırılır. O yeni yasadır. Yasa Koyucu ise Tanrı’ydı. Eski Antlaşma’daki yasalar O’nun düşüncesinin, isteklerinin ifadesiydi. Yazılmış olan yasalar İsrail’in etrafında bir çit gibiydi. Hiçbir İsraili bu yasayı tutamıyordu.

Kişi yaşamında sadece bir tek buyruğa dahi uymadığında, ölümlü suçlanmış olurdu. Şimdiyse İsa geldi ve bu suçu kaldırdı. Pavlos 3. ayette bunun üzerinde duruyor.

Üçüncü ayette söylenenler kronolojik olarak 2. ayetten öncedir, yani 2. ayetin belirtmek istediğinin temeli ve açıklamasıdır. Suç kaldırıldıktan sonra Tanrı yeni bir yaşam verebiliyor. Bu yaşam Tanrı’nın kendisidir ve Ruh olarak içimizde yer alıyor. O bizde olan yaşamdır ve O bu yaşamın kuralıdır.

O yaşamın ve sürekli kurtuluşun Ruhu'dur. "O beni özgür kıldı" sözü geçiyor. İlkeye göre kurtuldum. Şimdi O sürekli olarak Mesih İsa'nın yaşamını yönetiyor. Mesih İsa'daki yaşam söz konusudur, ve Ruh Mesih İsa'da bulunan o yaşamın Ruhu'dur. Öyleyse O, biz kurtulmuş olanların yaşamında kurtuluştur.

Biz artık kurtarılmış bulunuyoruz ve kurtarılacağız. Biz üç kez kurtarılacağız.

1. Yeniden doğuşta (kurtuldum), 2. Şimdi devamlı olarak kurtuluyorum (günlük yaşamda günahın etkisinden, zayıflıklardan kurtuluyorum), 3. Her şeyin sonu geldiğinde kurtulacağım. (O zaman hayatımda hiçbir günah olmayacak. Ölümünden kurtulacağım).

Romalılar 8:10'da Kutsal Ruh'un bizim hayatımız olduğu belirtiliyor. Kurtuluş yaşam ve ölümden korunmak demektir.

16.ayette daha başka düşünceler bulunuyor: O bizim kurtulduğumuza dair kesin bilgiyi veriyor. Metinde, "Ruh'un kendisi bizim ruhumuzla birlikte Tanrı çocukları olduğumuza tanıklık eder" deniyor. O halde O ruhumuzdadır ve bizim ruhumuzla birlikte etkinlik gösterir. O'nu hissetmemize gerek yok, ama düşüncelerimizde O kendini hissettirir.

Bizim Mesih İsa ile bağlantımız sağlıklı ise Kutsal Ruh'un düşüncelerimizi etkilemesini bekleyebiliriz. Sevgiyle insan Tanrı'nın Sözü'ne ilgi duyar, aynı zamanda bunlar kurtuluş sözleridir, çünkü bu sözler Ruh'un sözleridir. Daha sonra kesin olarak Tanrı'nın çocuğu olduğumuzu anlarız. Dua ettiğimizde de bunu görüyoruz, 15. ayet bundan söz ediyor. İsa'nın gökteki babasına "Abba" (Babacığım) dediği gibi.

Bu, Tanrı O'nunla senli benli idi demektir. Bizim sahip olduğumuz Kutsal Ruh, İsa'nın sahip olduğu Ruh'un aynısıdır. O, Rabbimizin Tanrı'ya dua ettiği gibi bizim de aynı şekilde Tanrı'ya dua etmemizi sağlıyor.

Şimdi biz doğrudan doğruya – sözlü olarak – "Baba" demesek de İsa'nın güvendiği kadar biz de O'na güvenmeliyiz. Ortada bir engel olmayıp ruhsal bir özgürlük içinde bulunduğumuzda sade bir şekilde babamıza dua edebiliriz. O zaman bütün bunların bizde bulunan Kutsal Ruh tarafından geldiğini biliriz. Kutsal Ruh bizim ruhumuzla birlikte etkinliğini gösterir ve Tanrı'nın bir çocuğu olduğumuzu anlarız.

13.ayette Kutsal Ruh'un bizi kutsallığa götürdüğü bildiriliyor. O ruhumuzda ve vicdanımızdaki hata ve günahlara dikkatimizi çeker. O zaman harekete geçmeliyiz. Ne var ki Kutsal Ruh hiç bir zaman zorla harekete geçirmez. Yapmalı değil, yapabiliriz; O teşvik eder ve güç verir. Harekete geçmesi gereken ise biziz. Böylelikle iki ruh birlikte çalışır; Tanrı'nın Ruhu ve bizim ruhumuz ya da basitçe, Tanrı ve biz.

Kutsal Ruh üç kat kurtuluş bilgisi verir:

- Tanrı Sözü'nü tanıtan temel bilgiler verir.
- Duada özgürlük verir.
- Bizi kutsallaştırılmış bir yaşamda yönetir.

2. Kutsal Ruh yetkinliğin Ruhu olarak etkinlik gösterir

O bizim gücümüzdür, bize güç verir ve işimizde bizi yetkin kılar. Kutsal Ruh, Tanrı'nın isteğini yerine getirmemize olanak sağlar.

Hezekiel 36:26-27: Tanrı'nın Ruhu O'nun yolunda yürüyebilmem için benim ruhumda yer alıyor.

Matta 10:19-20: Sorguya çekildiğimizde söylememiz gereken doğru sözü Kutsal Ruh bize

bildirecektir. O yanıt vermek için kişiyi yeterli kılacaktır.

Habercilerin İşleri 1:8: *"Kutsal Ruh sizlere geldiğinde güç ile kuşanacaksınız."*

1.Korintoslular 12:4-11: Ruhsal armağanlarla ilgili sözler.

Efesoslular 3:16: *"Babamız öz yüceliğinin zenginliği oranında, Ruh aracılığıyla sizleri iç yaşamınızda egemen kılacak güçle donatsın."*

2.Timoteos 1:7: *"Çünkü Tanrı bize korkaklık ruhunu vermedi; güç, sevgi, ağırbaşlılık esinleyen ruhu verdi."*

Bu çabucak söyleniyor, ama insanın kendi bilgi ve gücüne güvenmemesi gerektiğini, kendi yaşamında bunu öğrenebilmesi uzun bir zaman alır.

3. Kutsal Ruh öğretici ruh olarak etkinlik gösterir

Ruh, Yuhanna 14-17 arasında üç kez **gerçeğin** ruhu olarak tanımlanıyor. Ruh yalan üzerinde değil, gerçek üzerinde etkinlik gösterir.

Habercilerin İşleri 15: Burada Kutsal Ruh'un oradaki kardeşlere nasıl yol gösterdiği belirtilmiştir. 28. ayette şu sonucu görüyoruz: *"Kutsal Ruh ve bizler, gerektiğinde daha ağır bir yükü size yüklememeyi uygun gördük."*

Diğer ayetler: Yu.14:16-17; 23-26; 16:13-15; 1.Kor. 2:12; Efes. 1:17-18; 1.Yu.2:20-27.

4. Kutsal Ruh paydaşlık ruhu olarak etkinlik gösterir

2.Korintoslular 13:13: Kutsal Ruh bizi iki türlü paydaşlığa teşvik ediyor; birincisi dikey, diğeri de yatay ilişkiler.

Dikey olanlar: Tanrı'yla olan paydaşlığımız. O ilk önce bizim göklerdeki Babamızla paydaşlığa teşvik ediyor. O bizim dua etmemizi sağlıyor (Rom. 8:15,16,26,27). Bu anlamda biz Ruh'un bir tapınağıyız (1.Kor.6:19). Tapınak ise içinde tapınılan bir evdir. O halde Tanrı'ya tapınma bizde olmalıdır (1.Kor. 3:16-17).

Efesoslular 2:18: *"Çünkü her ikimiz de Mesih aracılığıyla tek Ruh'ta Baba'nın katına kabul edilmeye yetkimiz vardır."*

Kurtuluşumuzdan söz eden ayetlerden sonra, kurtuluşun bize niçin verildiğini anlıyoruz: Dua edebilmemiz için. Barışmak demek, daha önce bizim Tanrı'yla düşman olduğumuz anlamına geliyor. Biz birbirimizle konuşmadık. Ama şimdi biz birbirimizle konuşabiliyoruz. Dua iman yaşamının temelidir. Efesoslular 6:18'de şöyle diyor: *"Her tür dua ve dilekle, Ruh bağlılığında her vakit dua edin. Kutsal yaşamlıların tümü yararına sürekli bağlılık ve yakarışla bu uygulamada uyanık durun."*

Yatay olanlar: Birbirimizle olan paydaşlığımız. Ruh Tanrı'nın sevgisidir ve bu sevgi aramızdaki ilişkiyi teşvik ediyor. Romalılar 15:30'da şöyle diyor: *"Size yalvarırım, kardeşlerim! Rabbimiz İsa Mesih ve Ruh'un esinlediği sevgi adına, benimle birlikte çaba göstererek Tanrı'ya dua edin."*

Efesoslular 4:3-6: *"Ruh'un sağladığı birliği barış bağında korumaya çalışın. Tek beden vardır, tek Ruh vardır. Nasıl ki, aldığınız çağrı da bir tek umuda çağrıdır. Tek Rab, tek iman, tek vaftiz vardır. Hepimizin tek Tanrısı ve Babası vardır. O hepsinin üstünde, hepsini yöneten, hepsini doldurandır."*

Yanlış bir ruhsal hareket imanlılar arasında her zaman ayrılıklar getirir. Tanrı'dan kaynaklanan ruhsal hareket, gerçeğin temeli üzerine birlik, beraberlik ve sevgi getirir. Yanlış bir birlik gerçeğe önem vermez. İnsan hangi öğretiyi temsil ediyorsa, neye inanıyorsa bu hep aynı biçimde (tekdüze) önemsiz

olmamalı. Birlikteliğin temeli için olaylar ve tecrübeler yeterli değildir.

Diğer ayetler: Efesoslular 3:5,6,16-18; 5:18-21.

5. Kutsal Ruh tanıklığının ruhu olarak etkinlik gösterir

Kutsal Ruh ağzımızı açmamıza yardım eder. Kutsal Kitap'tan ayetler: Yuhanna 15:26-27; 16:7-15; Habercilerin İşleri 1:8; 2. Timoteos 1:6-9; 1.Yuhanna 5:6-9.

6. Kutsal Ruh bizi yönetir ve bize şekil verir

Kutsal Ruh hayatımızı etkileyip bize yol gösterir. O bizi gitgide Tanrı'nın şeklinde biçimlendirir. 2.Korintoslular 3:18: *"Hepimiz açılmış yüzle, Rab'bin yüceliğini aynada yansıtırcasına, bir yücelikten bir yüceliğe geçerek, aynı görünüme dönüştürülüyoruz. Ruh olan Rab'bin etkisidir bu."*

a. Kutsal Ruh hayatımızın yönünü gösterir

Yaşamımız Tanrı'nın Sözü'nden belirlenir ve Söz Ruh'un Sözü'dür. Bazen nereye gideceğimizi bilemiyoruz. Kutsal Ruh'un bu durumda da bize yardım edebileceğini İncil'den öğreniyoruz. Pavlos bunu yaşadı ve biz Mesih inanlıları bunu yine ve yine yaşıyoruz.

Bunu sadece bir duygu olarak düşünmemeliyiz, belki bu daha çok Tanrı'nın bize bir açıklık getirmesi için ateşli bir şekilde dua etmemizdir. Biz Rabbin isteğinin ne olduğunu incelemeliyiz (Rom.12:1-2).

Zamanla düşüncelerimizde ışık görünmeye başlar. Aynı zamanda bu düşüncelerimizde bir iç huzurumuz oluşur ve bu konuda bir endişemiz de olmaz (Fil.4:6-7). Sonra da şunu diyebiliriz: *"Sanırım Tanrı'nın beni götürmek istediği yol budur."* Yanıldığımız zaman eğer ciddiysek bu trajik bir şey olmayacaktır. Bununla bir şeyler öğrenmiş oluyoruz. Bütün bu süre içerisinde biz zaten Tanrı'nın elinde bulunmaktaydık. O bizi reddetmez. Biz hatalarımızla birlikte Rabbin önüne gelip O'ndan bağışlanma dileyebiliriz. Ama bu, başlangıçta düşüncesiz davranabiliriz anlamına gelmez.

Kutsal Yazılardan ayetler: Habercilerin İşleri 16:6,7,10

Romalılar 8:14: *"Tanrı'nın Ruhuyla yönetilenler Tanrı'nın oğullarıdır."*

Galatyalılar 5:16,18,25: *"Şunu demek istiyorum: Vaktinizi Ruh yönetiminde geçirin. Böylece beden gereksiz isteklerini doyurmakla uğraşmazsınız... Ama Ruh'la yöneltiyorsanız, ruhsal yasa altında değilsiniz... Eğer Ruh uyarınca yaşıyorsanız, yaşam yolunda yürüyüşümüz de Ruh uyarınca olsun."*

b. Kutsal Ruh düşüncelerimize şekil verir

Düşünmek Kutsal Kitap'ta çok önemlidir. **Orası (düşünme alanı), Tanrı Sözü'nün ilk ulaştığı yerdur.** Düşünce, Filipililer 1:9'a göre sevgi ve anlayış ile birlikte gelişmelidir. Bu da ancak kendisi sevgi olan Kutsal Ruh'un gerçekte bizim yüreğimize gelmesiyle – bize geçmesiyle – olanaklıdır. Düşüncemizde (aklımızda) kararlar alınır, orada araştırılır. Pavlos bize 'Ruhunuzu tamamen yenileyin' diyor (Efes.4:23). Böylece Tanrı'nın isteklerini tanıma yeteneğine sahip oluruz. Ruh'un düşüncelerimize şekil verdiği konusu Kutsal Kitap'ın bazı ayetlerinde yer alıyor:

Habercilerin İşleri 1:28: *"Kutsal Ruh'a ve bizlere yararlı göründü."* Onlar sadece dua edip içlerinden gelen belirli bir sesi duymayı beklemediler, tersine, enine boyuna düşünüp taşındılar. Düşünceler belirtildi ve herkes düşüncesini belirtmekte özgürdü. Yeruşalem'deki ihtiyarlar ve hatta kardeşlerden söz edilmekte. Yeruşalem'deki her inanlı konuşmalara katılabiliyordu. Her biri diğerinin kardeşiydi.

Haberciler de kardeşiler ve bu nedenle her şey kardeşçeydi. Her biri Ruh'un ne söylemek istediğini anlayınca kadar diğerlerini dinledi. Herkes kendi görüşünün benimsenmesi ve önde tutulmasının gerektiğini ileri sürmedi. Kutsal Ruh'un yönetimini hiç kimse kiralık olarak kendi tekeline alamaz. Ruh diğer kardeşleri de yönetebilir.

2.Korintoslular 1:24, Pavlos'un Ruh'la yönetildiği sırada ne düşündüğü hakkında bir örnektir. O Ruh'la doldurulmuş, Ruh'un tüm düşüncelerini de doldurmasını istiyor. O, *"Bu, imanınıza egemen olduğumuzdan değildir"* diyor. Hiç bir inanlı diğer bir inanlıya, **"Bu Tanrı'nın kesin isteğidir"** diyemez. Her inanlı Kutsal Ruh'a sahiptir. Yuhanna, 1.Yuhanna 2:27'de, bizim öğretmenlere bağımlı olmadığımızı belirtiyor: *"Kimsenin öğretmesine gereksinmemiz yoktur."* Bu bizim öğretmenlere ihtiyacımız olmadığı anlamına gelmez. Çünkü İsa Mesih kendisi öğretmenleri atadı. Yuhanna bunun sonuçta nasıl görüldüğünü söyleyebilecek karakterdedir. Aslına bakacak olursak bir öğretmene bağımlı değiliz. İsrail'de öğretmen bir otoriteydi. Bu nedenle o *"Rabbi"* diye çağırılırdı. Bunun anlamı *"Benim Rabbin"* demektir. Bu anlamdaki bizim öğreticimiz İsa'dır, rablerimiz yok. Bizim sadece Tanrımız ve öğretmenimiz **Rabbimizdir**.

İsa topluluğa öğretmenler atadığında onlar orada gerçeğin, doğruluğun yardımcıları olurlar. Herhangi bir topluluğun öğretmeni, *"Sevgili kardeşler, siz ne dersiniz deyin, bu böyledir"* diyemez. Biz inanlılar kardeşler arasında kardeşiz. Diğer inanlıların her biri de Kutsal Ruh'a ve aynı İncil'e sahiptir. O halde biz kendi aramızda yardımlaşmalıyız ve bir kimsenin öğüde ihtiyacı olduğunda onu almalıdır. Pavlos öyle yapıyor. O Roma'ya geldiğinde Romalı inanlılardan bir şeyler almaya hazırdır (Rom.1:12).

Efesoslular 1:17: *"Öyle ki, Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısı ve Yüceliğin Babası kendisini bilesiniz diye sizlere bilgelik ve açıklama ruhunu versin."*

Efesoslular 4:23: *"Aklınızı ve ruhunuzu tamamen yenileyin."*

Romalılar 8:5-6 ayetleri çok önemlidir. Ruh'un istemi beden isteklerine uymaz. Biz Kutsal Ruh'un düşündüğü gibi düşünmeyi öğrenmeliyiz. Bu, yaklaşım ve bakış açımızla ilgilidir.

c. **Kutsal Ruh vicdanımızı etkiler**

Bir örneği Romalılar 9:1'de görüyoruz. Pavlos şöyle diyor: *"Mesih'te gerçeği söylüyorum, yalan konuşmuyorum. Kutsal Ruh'un aydınlattığı vicdanım bana tanıklık ediyor."*

Kutsal Ruh ve vicdan iki ayrı şeydir. İnsan tövbe ettiğinde vicdanı hala kusurludur. Vicdan Tanrı Sözü'yle ve Kutsal Ruh'la sağlığa kavuşmalıdır; olgunlaşmalıdır. Böyle olursa Kutsal Ruh vicdanı kullanabilir.

d. **Kutsal Ruh karakterimizin tamamını etkiler**

Galatyalılar 5:16-22: *"Şunu demek istiyorum: Vaktinizi Ruh yönetiminde geçirin. Böylece beden gereksiz isteklerini doyurmakla uğraşmazsınız. Çünkü beden istekleri Ruh'a, Ruh'un istekleri de bedene karşı çıkar. Bunlar birbirine karşı direnir. Öyle ki, özlediğiniz işleri yapamazsınız. Ama Ruh'la yöneltiliyorsanız, ruhsal yasa altında değilsiniz. Bedenin gereksiz isteklerine gelince, bunlar belirgindir: Zina, iğrençlik, soysuzluk, yalancı tanrılara tapıcılık, büyücülük, düşmanlık, kavgacılık, kıskançlık, öfke, sürtüşme, bölücülük, ikilik, çekemezlik, sarhoşluk, içkili gürültülü eğlence alemleri ve bunlara benzer işler. Daha önce uyardığım gibi, sizi yeniden uyarıyorum: Bunları yapanlar Tanrı hükümlerini miras almayacaklar. Bunlara karşı Ruh'un ürünü sevgi, sevinç, esenlik, sabır, iyi yüreklilik, iyilik, içten bağlılık, yumuşak huyluluk, tutkulara üstünlüktür."*

2.Korintoslular 3:18: *"Hepimiz açılmış yüzle, Rab'bin yüceliğini aynada yansıtırcasına, bir yücelikten bir yüceliğe geçerek, aynı görünüme dönüştürülüyoruz. Ruh olan Rab'bin etkisidir bu."*

Romalılar 8:29: *"Çünkü Tanrı önceden bildiği kişileri, Oğlu'nun benzerliğinde olsunlar diye"*

önceden kararlaştırdı. Öyle ki, Oğul birçok öbür kardeşin arasında ilkdoğan olsun.”

e. Kutsal Ruh tümünden sorumlu davranmayı öğretir

O bizi küçük çocuklar olarak bırakmaz. Olgunlaşıp nefsimize, kendimize hakim olabilmeliyiz. Çocuklar küçük iseler onların elinden tutarak götürmek gerek. Yaşları ilerleyip büyüdüklerinde çabucak ellerini vermezler. Bu da tamamen normaldir. 17 yaşındaki birini 5 yaşındaki biri gibi elinden tutup götürmek yanlıştır.

Kutsal Kitap'tan bölümler:

Romalılar 8:13-15; Galatyalılar 5:22: (Nefse hakimiyet). Kutsal Ruh bize karşı bir eldiven veya bir robot gibi davranmaz. Tanrı'yla karşı karşıyayız (Yaratılış 1:27). O bizi çağırıyor, bize görevler veriyor ama bize karşı bir kuklaya davranır gibi davranmıyor. Biz daha çok Tanrı'ya uymak, O'na sorumluluk içerisinde hizmet etmek için çağırıldık.

Efesoslular 3:16 *"Babamız öz yüceliğinin zenginliği oranında, Ruh aracılığıyla sizleri iç yaşamınızda egemen kılacak güçle donatsın."*

Burada aynı düşünceye sahibiz: İç varlığımızdaki güç. İnsan kendi kendini yönetmeyi öğreniyor.

2.Timoteos 1:7: *"Çünkü Tanrı bize korkaklık ruhunu vermedi; güç, sevgi, ağırbaşlılık esinleyen ruhu verdi."*

Düzence (disiplin) burada ağırbaşlılık anlamına da gelir. Öyle ise ağırbaşlılık düzencede olmaya da yardımcı olur. O düşüncede kök salmıştır. Düzeneli olarak doğru kararı verebilmek için insanın bilgiye ve karar verme yeteneğine sahip olmaya ve isteğinde yeterince güçlü olmaya ihtiyacı vardır.

Bölüm VI

İMAN ETMEYENLERİN YAŞAMINDA KUTSAL RUH

A. Kutsal Ruh Ve İman Etmeyenlerin Durumu

Romalılar 8:9: *Mesih'in Ruhunu taşımayan kişi O'nun sayılamaz.*

Yuhanna 14:17: *"O, dünyanın kabul edemediği Gerçek Ruhudur. Dünya O'nu kabul edemez; çünkü O'nu görmez de, tanımaz da. Ama siz O'nu tanırırsınız; çünkü O sizinle kalıyor ve içinde olacaktır. Kutsal Ruh dünyaya gelmiyor. O yalnız Mesih'e ait olanlara geliyor. Dünyanın O'nda gözü yoktur, ilgisi de yoktur.*

İmanlı olmayanların durumu şudur: İmanlı olmayan Kutsal Ruh'a sahip değildir ve Kutsal Ruh ile ilgisi de yoktur. O kördür (Efes.4:18), Tanrı'nın işlerini bilmez (1.Kor. 2:14). Çok üzücü bir durum! Kutsal Ruh Tanrı olduğu için burada da iman etmeyen insanların Tanrı'dan ne kadar uzakta yaşadıkları görülüyor. Kutsal Yazılar'ın hiç bir yerinde Efesoslular 2:12'de söylenen, *"Siz dünyada tanrısızdınız"* sözleri gibi acıklı sözlerin olduğunu sanmıyorum. İnsan dünyadadır, yaşıyor, ama Tanrısız.

B. İman Etmeyenlerde Kutsal Ruh'un Etkisi

Dünya belirli ölçüde Kutsal Ruh'un etkisini hissedebilir. Bu onlara bir çağrıdır, ama bu Kutsal Ruh'u aldıkları anlamına gelmez.

Yuhanna 16:7-11: Kutsal Ruh habercilere geliyor. Bunun önkoşulu ise habercilerin Ruh'un gücüyle dünyaya Mesih İsa'nın tanıkları olarak gitmeleridir (H.İ.1:8). Bu öğrenciler dünyada Mesih'in tanıklığını yapacaklar anlamına gelir.

Kutsal Ruh yalnız habercilerde değil, aynı zamanda günaha, doğruluğa ve yargıya ilişkin eleştirmek için Sevinç Getirici Haber'i işitenlerde işleyecektir (bkz. Yuhanna 16:8). Bunu sağlamak için tanıklık etmemiz de gerektir.

2.Selânikliler 2:13'de, *"Ruh'un kutsaması aracılığıyla... Tanrı sizi ta başlangıçtan kurtuluş için seçti"* diyor. Seçilmişlik sadece sonsuzlukta oluşan bir şey değildir. Seçilmek sonsuzlukta öngörüldü. Ama seçilme olayı şimdiki zamanda yerine gelir. Burada söz konusu olan Tanrı'nın dokunmasıdır. O bize dokunuyor ve bizden yeni bir insan yaratıyor. O bunu Kutsal Ruh aracılığıyla yapıyor.

1.Petros 1:2'de de aynı düşünceyi görüyoruz. 1 ve 2. ayette Kutsal Ruh aracılığıyla seçilip kutsal kılınmaktan söz ediliyor.

Ben Kanada'nın bir köyündenim. Gençliğimde bazen at üzerinde sığırları otlaktan getirirdim. İnekler birazcık daha usluydular. Nereye gitmeleri gerektiğini biliyorlardı, ama sürüdeki danalar bazen sürüden ayrılıp özgür olmak isterdi.

Bir keresinde çok akıllı bir atımız vardı. Büyük kapıyı kendi başına açabiliyordu. Ben bu ata bindiğimde o kendiliğinden büyükbaş hayvanların peşinden giderdi. Sürüden ayrılan bir danayı çevirip getirmek istediğimde o hemen onun peşinden koşardı. Ama dümdüz peşinden gitmezdi. Yoksa dana daha uzaklara itilirdi. Bir yay çizerek dananın tekrar geriye gelip sürüye katılmasını sağlardı. Kutsal Söze göre düşünürsek, at danayı kutsamıştı, yani sürüyü düzene koymuş oluyordu. Eğer o yolunu şaşırırsa dışarıda kalır, yanlış tarafa yönelmiş olur.

Biz bu genç büyükbaş hayvan gibi yolumuzu şaşırılmışız. Şimdi göksel "kovboy" geliyor, bizi geri götürüyor ve bizi Tanrı'ya ve kendi sürüsüne bağlayarak *kutsuyor*. Ruhun kutsaması tövbeden *önce* başlar. Biz O'ndan söz etmezken, Tanrı bizim için çaba harcar. Bu tövbede başlar ve tövbeden sonra da devam eder.

İnanlı olmayanlarda Kutsal Ruh'un etkisi, ekilen Tanrı Sözü'yle bağlantılı olarak yapılır: Bunlar İncil, İncil'den kitapçıklar, broşürler ve Mesih inanlılarının müjdelemesiyle oluşur.

Kutsal Ruh burada yasaya uygun bir şekilde rol alır. Eski Yunanda varlıklı insanların elbette köleleri vardı. Şimdi bu varlıklı adamlardan biri oğlunu okula gönderiyor. Ama bu oğul tehlikelerle karşılaşabilir ya da kendi başına buyruk olmak isteyebilirdi. İşte bu nedenle refakatçi olarak onunla birlikte bir köle gönderilirdi. Bu köle bu oğulun sağ salim okula gidip gelmesini sağlamak zorundaydı. Gerektiğinde bu köle onun öğretmeni – eğitimcisi de olabilirdi. Onun adı pedagoğdur (eğitimci).

Pavlos Galatyalılar 3:24'de yasa, bizim 'eve dönüş'ümüzü sağlamaya çaba harcayan pedagoğumuz (eğitimcimiz) oldu diyor. Bu anlamda insan Tanrı'nın Yasası'nı halen kullanabilir (Rom. 3:19).

C. İnanlı Olmayanların Kutsal Ruh'un Kendi Üzerlerindeki Etkisine Karşı Tepkileri

Kutsal Ruh'un etkisine karşı dünyadaki tepkiler farklı farklıdır.

1. Bazıları sempati duymakla tepkilerini gösteriyor

Onlar Mesih'in çağrısını duyuyor ve kabul ediyorlar. Yanıt olarak Kutsal Ruh onların yaşamında yer alıyor (Efes.1:13). Artık Romalılar 8:9b onlarla ilgili değildir.

2. Bazıları hoşlanmayarak tepkilerini gösteriyor

Gerçi onlar Mesih'in çağrısını duyuyorlar, ama ya ona karşı ilgisiz kalıyorlar ya da O'nu reddediyorlar. Tanrı onlara olan çağrısını (çalışmasını) sürdürüyor. Bazılarıysa ilgisizliğini sürdürüyor.

3. Bazıları bilerek direniyor

Sürekli olarak görüyoruz ki, bazıları Mesih'in çağrısına karşı durur, başkaları ise alay eder, Tanrı'ya küfredir (H.İ.7:51; 13:50).

4. Kutsal Ruh'a karşı edilen küfür nedir?

Bazıları Ferisilerin bu günahı işlemediklerini belirtiyor. Onlara sadece bu günaha düşmemeleri söylendi deniyor. Ama Markos 3:22-30'da görüldüğü gibi onlar da bu günaha düşmüşlerdir.

Burada söz konusu olan günah, bağışlanamayacak olan günahdır. Tabi ki bu ifade şekli oldukça bilinmektedir. Bu yalnız Mesih'le ilgili olarak ortaya çıkıyor. Ne Mesih'ten önce ne de sonra kimse böyle bir şey yapmadı. Bu durum bir istisnadır. Bir insan, Nasıralı İsa, olağanüstü işler yapıyor, Oğul

ve Tanrı'nın Mesihi olduğunu iddia ediyor. Ama O yalnız değildir. Tanrı'nın Ruh'u O'ndadır ve Mesih açıklıyor: "**Tanrı'nın Ruhu'yla cinleri kovuyorum.**"

Mesih'in ortaya çıkması gerekiyordu. Tanrı, İsa'nın Mesih olarak kabul edilmesini istiyor ve İsa'yla birlikte Kutsal Ruh da buna tanıklık ediyordu. Bu, cinlerin kovulmasıyla ortaya konuldu, ki bu da ancak Tanrı'nın yapabileceği bir şeydir. Ancak Yazıcılar ve Ferisiler bunu kabul etmediler.

İsa'nın cinleri kovması çağdaşları için açık ve anlaşılır bir şeydi ve bir ruh tarafından kendisine yardım edildiği de kabul edildi. Yalnız bazıları O'nun kötü ruhların efendisi olduğu fikrini ileri sürdüler. İsa da bu iddialarının imkansız olduğunu kanıtlıyordu. Böyle bir iddianın ise korkunç sonuçları var.

İsa yalnız kendi adına konuşsaydı onlar bağışlanabilirdi. Buna anlayış göstermek de mümkündür. Tabii ki İsa bir insan görünümündeydi. O dolaştığı yerlerde "**Ben Mesihim**" deseydi ve buna inanmasalardı bu da anlaşılabilirdi. Ama kim Tanrı'nın isteğini, kendi Ruhu aracılığıyla bu Nasıralıyı elçisi ve Mesihi olarak atadığını kabul etmez ve küfrederse, kim olursa olsun, böyle birinin bağışlanması mümkün değildir.

Dünya tarihinde böyle bir durum sadece bir kere yaşandı. Bundan dolayı bugün bir kimse kalkıp da, Mesih zamanında şunun, bunun gibi Tanrı'nın Ruh'una karşı bağışlanamayacak günah işledim demesin. Zaten Tanrı'nın kurtarıcı elini her zaman reddetmek yeterince korkunçtur. Ama insan bu konuda durumunu değiştirebilir. Tanrı'dan yardım isteyip bağışlanmasını dileyebilir. Bu günah Mesih'le bağlantıda ortaya çıktığı halde, insanların yaşamlarında da görünüyor. Ama bugün bağışlanamayacak günahtan söz etmek doğru değildir. (Çünkü İsa bedenen bu dünyada değildir).

D. Geriye Dönüşün Olasılığı

Hava yollarında iletişim genellikle İngilizce yapılır. Bir "*point of no return*" deyiminden söz edilir. Okyanus üzerindeki bir uçak kalkış noktasıyla varış noktasının ilk yarısındaiken, uçakta bir arıza meydana geldiği zaman pilot hemen, varış noktasına mı doğru, yoksa kalkış noktasına geriye mi doğru uçsun diye düşünmeye başlar. Eğer yarı yolu geçmişse artık geriye dönüş yapmanın bir anlamı kalmaz. Pilot için sadece bir olasılık kalır, o da varış noktasına varabilmek umuduyla ileriye doğru uçmaya devam etmek. Geriye dönüşün artık bir anlamının kalmadığı bu nokta, geriye dönüşün olmadığı nokta diye adlandırılır.

Şimdi bir insanın yaşamında böyle bir nokta olabilir mi diye sorabiliriz. Bir günahkar böylesine çok Tanrı'ya karşı durabilir mi ki Tanrı onun hayır deyişini ciddiye alsın?

İlk önce şu denilmeli: Tanrı dönüş fırsatını sağlamak yetkisine sahiptir.

Habercilerin İşleri 11:18: Petros Kornelios'un evinde yaşadıklarını anlatıyor. Yeruşalem'deki inanlılar yatışıp Tanrı'yı yücelterek, "*Demek ki, Tanrı uluslara da günahlardan dönerek yaşama kavuşmayı sağladı*" dediler.

Demek ki böyle fırsatları veren Tanrı'dır. Tanrı'yla oynanmaz. Bir insanın geri dönme fırsatına sahip olup olmayacağına Tanrı karar verir. Bazen bir kimsenin sanki geriye dönüş yapılamaz noktasına gelmiş olduğu görülebilir. Ama burada mutlak bir ifade kullanmak çok zordur.

Burada Eyup kitabındaki ünlü ayeti asla ortaya koymayalım: "*Bütün bunları iki kere, üç kere, Tanrı insanla işler*" (Eyup 33:29). Bunun İncil'i müjdelemekle bir ilgisi yoktur. Ayrıca bunu üç arkadaştan biri söyledi. Onun söyledikleri Tanrı'nın düşüncelerini yansıtmıyordu. Onların bazı saçma şeyler konuştuklarına Tanrı tanıklık ediyor.

Kutsal Kitap'ta yazılı, başkalarınca söylenen (örneğin, Balam'ın eşeğinin konuşması gibi) sözleri

doğrudan doğruya Tanrı'nın söylediği sözler olarak alamayız. Kutsal Kitap yüzde yüz Tanrı Sözü'dür; ama şeytan ya da günahlı insanlar konuştukları zaman, bu Tanrı'dan gelen sözler olmaz, bunlar aktarma sözlerdir (Mezmun 10:4; 14:1; 53:1). Günahkarlar sadece yanlış şeyler konuşmazlar. Eyup'un dostlarının söyledikleri birçok şeylerden ders alabiliriz. Yalnız bu deyişlere karşı biraz dikkatli olmalıyız ve Eyup'un dostlarının deyişlerinden öğrendiklerimizi bir ilke haline getirmemeliyiz.

2.Timoteos 2:24-25: *Rab'bin uşağı sürtüşmeye kapılmamalı, herkese uysal davranmalıdır; öğretebilmeli, kötülüğe katlanabilmeli, direnenleri yumuşak huylulukla düzeltebilmelidir. Olabilir ki, Tanrı bunlara günahıtan dönüş sağlayıp gerçeği bilme aşamasına getirir.*

İbraniler 12:16-17: *"Esav gibi erdemsiz ya da ruhsallığa saygısız biri türemesin. Bu adam kendisinin olan ilk – oğulluk hakkını bir öğün yemeğe karşılık sattı. Biliyorsunuz, sonradan kutsanma mirasını almak isteyince geri çevrildi. Gözyaşları dökerek onu aramasına karşın, yaptığı işten dönme olanağını bulamadı."*

Esav başlangıçtan beri kurtuluş tasarısını sürdürmek için seçilmedi, genelde bu ilk doğanların hakkı olduğu halde. Bu durum da herhalde böyle olmamalıdır.

Tanrı'nın neden böyle bir karar verdiğini bilemiyoruz. Ama Yakup'un buna biraz yardım etmek istediği görülüyor. Karşısına çıkan bir fırsatı değerlendirip kutsanma hakkını kendine almak istiyor. Esav eve yorgun geliyor ve Yakup'un kendisine bir çorba pişirmesini söylüyor. Yakup çorbayı pişirmeye hazır ama o bu durumu fırsat bilip Esav'la bir pazarlık yapmaya başlıyor. Bu pazarlık normaldi. Herhangi bir pazarlığı gerçekleştirmek için iki tarafın rızası gereklidir. Tabi Yakup kurnazdı ama adaletsiz değildi. Buna karşı Esav ahmaktı. Yakup ona, *"Sana ait olan ilk oğulluk hakkını bana ver, ben de sana çorba vereyim"* diyor. Bu bir insanın bir sarayı bir kilo tereyağı karşılığında satması gibi bir şeydi. Her iki tarafın rızası olması halinde bu tamamen yasaldir. Ancak bir kilo tereyağına razı olmak akıllıca bir şey değildir.

Pazarlık yapıp bitmişti. Yakup Esav'ın ilk oğulluk hakkını almıştı. İshak'ın bundan haberi var mıydı, bilemiyoruz. Her ne olursa olsun buna göre davranmadı. Bu kişi aynı zamanda Tanrı'nın Rebeka'ya olan sözünde de durmadı. Bu daha da üzücüdür. O Esav'a, *"Ben ölmeden önce seni kutsamak istiyorum"* dedi. Esav ise bir şey söylemedi. Onun pazarlık etme zamanı geçmişti. Bu sırada anne devreye giriyor. Öykünün bundan sonraki kısmını biliyoruz. Yakup kutsanmıştı. Daha sonra Esav içeri girdiğinde kutsanma işleminin artık sona erdiğini gördü. O şimdi bütün bu öyküyü geriye alıp başa dönmek istedi, ama artık bu mümkün değildi. O, Tanrı'nın önünde pişmanlık duyabilirdi. *Tanrı'yla* barışabilirdi. Ancak Yakup'la yapılan sözleşme geri alınamadı. İshak'ın Yakup'u kutsamasını da geriye almak mümkün değildi. O yüksek sesle ağladı, ama bunun bir yararı olmadı. Tanrı "hayır" dediğinde bunun anlamı "hayır"dır ve Tanrı iki kere hayır demişti: Doğum sırasında ve şimdi de İshak'ta. İbranilere mektubun yazarı bunu ciddiye almamızı söylüyor. Tanrı'nın önerileriyle oynamamalıyız.

Biz herkese İncil'i müjdelemek istiyoruz. Bu müjdeyi kabul etmeleri bizim elimizde değil. Ama insanların tövbe edebilecekleri konusunda da umudumuzu asla yitirmek istemiyoruz. Peki öyleyse düşenlerin durumu ne olacak? İsa Mesih'i kurtarıcıları olarak artık kabul etmek istemediklerini açıkça belirtenlerin durumu ne olacaktır? Bu düşüşler çok değişik şekillerde görülebilir. Öyle ise temel soru şudur: Tekrar dönüp tövbe edilebilir mi?

Eğer İbraniler 10'da, 'artık başka kurban yoktur' deniyorsa, bu istendiğinde tövbe edilemez anlamında değil, tersine, talep edilmemekten başka bir imkanı olmadığı anlamındadır. Tanrı'ya giden sadece bir yol vardır, o da İsa Mesih'ten geçer. Bu yolda yürünmek istenmiyorsa, başka kurban olmadığından, başka bir yol yoktur. İnsan bu tek olanağı kullanmak istemiyorsa, tutumunda da ısrar ediyorsa tabi ki bu durumda insanın kurtuluş imkanı da yoktur. Fakat burada insanın kendi tutumunu

değiştirebileceği imkansız görülüyor.

6. bölümdeki durum nasıldır? Grekçedeki ifade "*Çünkü*" mü, yoksa "*O'nu çarmıha gerdikleri esnada*" şeklinde mi yorumlanacağı yeterince açık değil. Bunu bilmediğimiz için soru yanıtız kalmalıdır. Eğer biz bunu "*Çünkü O'nu çarmıha geriyorlar*" şeklinde yorumlarsak, kurtuluş yolları kapanmış olur. Bir kere düşmek, sonsuza kadar düşmektir. Fakat biz bunu "*O'nu çarmıha gerdikleri esnada*" olarak yorumlarsak onların fikirlerini değiştirebilmeleri için bir imkanları daha olabilecektir. Burada bölüm 10'dakinin aynısı bir ifade görülmektedir: Yalnız Mesih İsa'nın üzerinden geçen yolla Tanrı'ya gidilebilir. Bu yol terkedilirse başka bir imkan kalmamaktadır. Fakat bu insanın daha sonra fikrini değiştiremeyeceği anlamına gelmiyor. Bir daha tekrar edip sizi yüreklendirmek istiyorum: Bir günahkarın dönüş yolunu bulabileceğini ilan edin, ona dönüş yolunu bulabilmesi için dua edin ve hiçbir zaman umudunuzu yitirmeyin.

Bölüm VII

KUTSAL RUH VE SÖZ

Zamanımızda bu çok önemli bir konudur. Bu doğrultuda çalışmalarınıza devam etmenizi teşvik etmek istiyorum.

A. Söz Kutsal Ruh İle Ortaya Çıkmıştır

Tanrı Sözü'nün, Kutsal Yazıların ortaya çıkması Kutsal Ruh ile olmuştur. Kutsal Kitap'ın tamamlanmasından önceki dönemde sözlü bildiriler de Kutsal Ruh aracılığıyla yapılmıştır.

Habercilerde olduğu gibi peygamberlerin de söyledikleri sözler Tanrı Sözü'ydü. Ama bunlar geride kaldı. Bugün biz yazılı olan Tanrı Sözü'yle ilgileniyoruz ve bilmeliyiz ki, bu Kutsal yazılar Kutsal Ruh aracılığıyla meydana gelmiştir.

2.Petros 1:20-21: *"İlkin şunu bilmelisiniz: Kutsal Kitap'taki hiçbir Peygamberlik Sözü özel bir kişinin yorumu değildir. Çünkü Peygamberlik Sözü hiçbir zaman insan isteğiyle ortaya çıkmamıştır. Tersine, Kutsal Ruh tarafından yönetilen insanlar Tanrı'dan konuşmuştur."*

Kutsal Ruh insanları yöneltti, şöyle ki insanların söyledikleri ve yazdıkları Söz'ler Tanrı Sözü'ydü.

1.Petros 1:11-12: *"Mesih'in çekeceği işkenceleri ve bu işkenceler ardından gelecek yüceliği araştırdılar. Kendilerinde bulunan ve önceden tanıklık eden Mesih Ruhu'nun kimi ve hangi çağı belirttiğini soruşturdular. Bu konularda kendilerine değil, sizlere hizmet sundukları onlara açıklandı. Bunlar gökten gönderilen Kutsal Ruh aracılığıyla Sevindirici Haber'i yayanlarca bu dönemde size bildirildi. Melekler bunlara yaklaşıp bakmayı özlerler."*

2.Timoteos 3:16: *"Tüm Kutsal Yazı Tanrı esinlemesidir."* Tanrı konuştu. Bazen "ilham"dan söz edilir.Ayrıntılara bakacak olursak bu doğru değildir, çünkü Kutsal yazı "ilham" edilmiş değildir. Kutsal yazılar hazır bir halde ortaya konmuş ve Ruh'la donatılmış da değildir. Şöyle ki, biz sanki mucizevi bir iğneyle bir cesede hayat enjekte etmiş gibi olurduk. Öyleyse o bizim "ilhamımız" olmuş olurdu. Kutsal Yazı'yı biz bu şekilde yorumlamamalıyız. Tanrı konuşmadan Kutsal Yazılar oluşamaz. Tanrı'nın nefesi sanki kendi ses tellerinin üzerine gider: Tanrı konuştu, insanlar yazdı. Kutsal Yazı Tanrı'nın konuşmasının sonucudur gerçekte. Tevrat ve Vahiy gibi bir kaç yer dışında bir dikte örneği görülmemektedir.

O halde Kutsal Ruh birlikte bulunuyordu, çünkü Kutsal Ruh Tanrı'nın nefesinin uzağında olamaz. İbraniler mektubunun birkaç yerinde Eski Antlaşma'dan alıntılar vardır ve *"Ruh şunu diyor"* deniyor (İbraniler 3:7-11; 9:6-8; 10:15-17).

B. Söz Kutsal Ruh'un Hareket Alanıdır

Galatyalılar 3:2,5: *"Sizden sadece şunu öğrenmek isterim: Ruhsal yasada buyrulan işlerle mi, yoksa iştih iman etmekle mi Ruh'u aldınız?... Sizlere Ruh'u sağlayan ve aranızda güçlü işler yapan Tanrı, bunları ruhsal yasada buyrulan işleri yerine getirdiğiniz için mi, yoksa Sevindirici Haber'i iştih iman ettiğiniz için mi yapıyor?"*

1.Selanikliler 1:6: *"Siz de bizi ve Rab'bi örnek aldınız. Karşılaştığınız yoğun acıya karşın, Kutsal Ruh'tan kaynaklanan sevinçle sözü kabul ettiniz."*

Pavlos Tanrı'nın Sözü'yle geldi. Tanrı'nın Sözü'nü aldığı da Kutsal Ruh geldi. Kutsal Ruh Tanrı Sözü'nün vaaz edilmesi için verildi. Söz ile Kutsal Ruh'un birbiriyle bağlantısı burada açıkça görülüyor: **Kutsal Ruh'u alabilmek için Tanrı Sözü'nü duymak gerek.**

Kutsal Ruh inanlılara yol gösterdiğinde, bunu Tanrı'nın Sözü nedeniyle yapmaktadır (H.İ.15:15,28).

C. Kutsal Ruh Tanrı'nın Sözü'nü Kullanır

Efesoslular 6:17'de *"Ruh'un kılıcı"* Tanrı'nın Sözü'dür. Kutsal Ruh bunu kullanır.

Yuhanna 14:26: *"Baba'nın adımla göndereceği Avutucu – Kutsal Ruh – size her şeyi öğretecek ve tüm söylediklerimi anımsatacaktır.."*

Yuhanna 16:7,8,13,15: *"Ama size gerçeği söylüyorum. Gitmem sizin için daha iyidir. Çünkü gitmezsem Avutucu size gelmez. Ama gidersem, O'nu size gönderirim. O gelince dünyayı günaha, doğruluğa ve yargıya ilişkin eleştirecektir. Oysa O – Gerçek Ruhu – gelince sizi tüm gerçeğe yöneltecektir. Çünkü kendiliğinden konuşmayacak, duyduklarını söyleyecek ve ileride olacakları size bildirecek. Baba'nın her nesi varsa benimdir. Bu nedenle benimkinden alıp sizlere bildirecek dedim."*